

[BINNENLAND]

Crisis in asielverlening

[FRANCOFONIË]

Waalse verlatingsangst

[BUITENLAND]

Ijzeren kanselier Merkel

Gouverneur Quaden en het IMF

TUSSENDOOR

Tweewekelijks e-zine van www.doorbraak.org

*Krijgt u niet genoeg
van uw favoriete maandblad?*

*Schrijf u dan nu in op Tussendoor
- de gratis nieuwsbrief van Doorbraak -
voor nieuws, Doorbraak Televisie,
exclusieve opiniestukken en veel meer*

Inschrijven kan via www.doorbraak.org

**Voor een eigenzinnige blik
op de actualiteit,
kijk naar**

**DOORBRAAK
TELEVISIE**

Enkel via

www.doorbraak.org

weekblad

Vlamingen worden nog maar in 1 weekblad "au serieux" genomen : 't Pallieterke. Elke week opnieuw, brengen wij het nieuws waar anderen over zwijgen.

En dat zal 't Pallieterke blijven doen : het politieke leven op de voet volgen en u informeren over het reilen en zeilen van onze politici, over akkoorden en verdragen, voor....en achter de schermen! Los van elke partij of drukingsgroep.

Nog geen vaste lezer?

't Pallieterke is te koop in de dagbladhandel, elke week vanaf dinsdag. Of neem een abonnement. Bel ons tijdens kantooruren : 03/232.14.17 of stuur een epost naar : redactie@pallieterke.info

't Pallieterke

Voor mensen
met een goed hart
en een
slecht karakter...

www.pallieterke.info

Ziek

PIETER BAUWENS

Is dit land ziek? De jongste weken was het even het discussiepunt onder politici. Maar iedereen met een beetje gezond verstand ziet toch dat dit land ziek is. Sterker nog, het sukkelde van koortsstuip naar crisis en de diagnose is: chronisch. Wat kan je anders besluiten als men in zes maanden regeringsvorming nooit verder gekomen is dan: 'dit is een goede basis om onderhandelingen over te starten'. Dat is in de regeringsvorming een doorbraak: een tekst waar niemand in beginsel 'neen' tegen zegt, maar die iedereen nog wil veranderen. Vervolgens geraakt men in de discussie over die veranderingen opnieuw vast en is er de volgende crisis.

België is ziek. Het is in dit land onmogelijk om een goed beleid te voeren. Elk beleid is een Belgisch compromis: een combinatie van twee (vaak tegengestelde) visies. In de Belgische 'newspeak' klinkt het dan dat van beide voorstellen enkel de goede punten zijn overgenomen en de nadelen weggewerkt. Tot iets later het tegengestelde blijkt. Zoals nu met de asiel- of opvangcrisis. Allemaal het gevolg van ondoordacht federaal wetgevend werk. Knoeiwerk. De migratiewetgeving is slecht en onaangepast, net zoals de procedures om asiel aan te vragen. En de maatregelen door de regering zijn te laat genomen. Daarbij komt dat tussen 2005 en nu al meer dan 77 000 mensen zijn geregulariseerd. Er is toch niemand die gelooft dat dit geen gevolg heeft. Sterker nog, de reacties komen uit onverwachte hoek. Twee maanden geleden erkenden zes burgemeesters van centrumsteden in het Radio 1-programma *Peeters en Pichal* dat de multiculturele samenleving is mislukt. De groepen migranten hebben hun eigen sport- en ontspanningsclubs.

'Vlaanderen moet niet zelfgenoegzaam onderuitzakken.'

Er zijn amper plaatsen waar ze zich mengen met migranten van een andere afkomst – laat staan met autochtonen. Dat krijg je als je geen duidelijk beleid voert. Monica De Coninck, voorzitter van het Antwerpse ocmw, laat weten dat 63 % van de Antwerpse leefloners migrant is. 'Dat ondermijnt het draagvlak voor de sociale zekerheid', voegt ze er aan toe (*DS* 11 dec.). En nog sterker, de Gentse burgemeester Daniël Termont riep de Gentenaars op niet solidair te zijn met de kouljgende Roma in Gent, want dat maakt het alleen maar erger (*HN* 3 dec.). In welke wereld zijn wij door dit Belgische wanbeleid toch terecht gekomen?

Asiel en migratie zijn niet de enige dossiers waar het fout loopt in België. Neem nu justitie. Hoe lang al wordt er gewerkt aan de

hervormingen van justitie die 'dringend en noodzakelijk' zijn? Hele carrières in de magistratuur zijn er gekomen en gegaan, zonder enige verandering. Je kan de centrale hal van het Brusselse gerechtshof vullen met de nota's en studies die opeenvolgende ministers bestelden over de dringende hervormingen van justitie. De burgers worden door hun staat in de steek gelaten.

Ons land glijdt af. Dat bewijzen ook de cijfers die de voorbije maand werden gepubliceerd: het tweejaarlijkse gezinsonderzoek van de FOD Financiën en het 19de *Jaarboek Armoede en Sociale Uitsluiting* van de UA. Eén op zeven Belgen leeft in armoede – 10,1 % in Vlaanderen, 18,4 % in Wallonië. Over Brussel heeft Financiën geen exacte cijfers (zoals in ontwikkelingslanden) maar er wordt vermoed dat daar één op vijf in armoede leeft. 36,9 % van de alleenstaande ouders met kinderen moeten rondkomen met een inkomen onder de armoedegrens. Bij de minderjarigen zit 16,6 % in zo'n situatie. In Vlaanderen kregen het voorbije jaar 115 000 mensen voedselhulp. En 72 978 gezinnen konden hun elektriciteit niet meer (op tijd) betalen.

Vlaanderen moet niet zelfgenoegzaam onderuitzakken. Er is veel werk aan de winkel. De Vlaamse regering heeft een armoedebeleidsplan. Voer dat nu aub uit. De Vlaamse Beweging heeft jarenlang gezegd: wat we zelf doen, doen we beter. We zouden graag zien dat het ook zo is.

We zien veel goede intenties en ronkende verklaringen – zeker rond Kerstmis. Maar maak ook eens werk van de Vlaamse kerntaak: een goed beleid ontwikkelen. Ga verder dan de steekvlampolitiek, denk op lange termijn, doe iets met die rapporten van experts, maak keuzes. Dat is de rol van een politicus: keuzes maken. En doe iets aan de Belgische ziekte; te veel ministers en staatssecretarissen die telkens voor een stukje bevoegd zijn en elkaar vooral stokken in de wielen steken. De – vaak communautaire – breuklijnen zijn te groot. De compromissen die – u weet wel – van beide ideeën het beste overnemen, maken het probleem vaak nog erger. België heeft nood aan een goede dokter, want een die de situatie stabiliseert, helpt de zieke niet vooruit. □

Jan Verheyen in Het Laatste Nieuws, 13 december: 'Ik ben een republikein, maar los daarvan heb ik niks met Vlaanderen, en al zeker niet met België. Ik wil gewoon leven in een land dat goed wordt bestuurd. Maar we zijn nu toch al een klein decennium aan het bewijzen dat ons land in zijn huidige vorm niet meer marcheert. Als België een huwelijk was, had de vrederechter het al lang ontbonden. De vraag is alleen: wat dán? Is er wel een werkbaar alternatief? Ik weet het ook niet.'

Bart De Wever in De Tijd, 11 december: 'De gesprekken die we nu voeren, nadecenniavimbrogio's en compromissen, gaan over de kern. Het aller-allermoeilijkste. Over een staatsvorming die eigenlijk een langzame staatsontbinding is. De twee gemeenschappen in ons land kijken er totaal anders tegenaan. De meeste Vlamingen zeggen volutaristisch "nu", de meeste Walen "nooit".'

Karel De Gucht in Le Dief/Express, 10 december: 'Ik heb destijds gezegd dat de verdamping van België zich voor onze ogen zou voltrekken. En dat is het geval! [...] Ik heb het gedurende mijn vijf jaren in de federale regering kunnen vaststellen: er is nauwelijks nog een dossier waar Vlamingen en Franstaligen akkoord over zijn.'

Prof. Erik Buyst (KU Leuven; Dives) in Knack, 1 december: 'Je zou toch kunnen veronderstellen dat de grote transfers de Waalse economie zouden moeten aanzwengelen, zodat de economische achterstand op Vlaanderen kleiner zou worden. Dat blijkt niet het geval. Een eerste belangrijke conclusie is dan ook dat we maar weinig positieve

effecten van die transfers zien op de Waalse economie. Die transfers lossen het basisprobleem blijkbaar niet op, de sociaaleconomische omstandigheden tussen de regio's blijven grondig verschillen.'

Rik van Cauwelaert in Knack, 24 november: 'Volgens Hugo Schiltz werden de Vlamingen door de onwil en de agressiviteit van de Franstalige partijen tot het federalisme gebracht, veeleer dan door een diepgewortelde en doelbewuste politieke overtuiging. Op dezelfde manier dreigt het federale koninkrijk naar de splitsing te worden gedreven.'

Philippe Dutilleul (maker van de RTBf-uitzending Bye Bye Belgium) in Knack, 24 november: 'Franstaligen leven in een land van de illusie. Of nog beter: van de desillusie. Ze blijven op een irrationele manier gehecht aan België, maar het land waarvan ze houden, bestaat alleen nog in hun hoofd. Ze leven niet meer in de realiteit, dát is hun drama.'

Jaak Peeters in Knack, 24 november: 'Wat wij vandaag zien, is een veldslag met vreedzame middelen. Het gevecht vindt niet met woorden plaats, maar met uitputting. De verliezer van dit gevecht is degene die het eerst door de knieën gaat. Dat is de echte inzet van vandaag.'

Johan Sauwens (CD&V) in De Morgen, 23 november: 'Als de Franstaligen zich in het kader van de huidige onderhandelingen blijven verzetten tegen meer autonomie voor de deelstaten en tegen verdere responsabilisering, zal er in Vlaanderen alleen maar een grotere roep komen naar een doorgedreven plan B.'

PRIJSCAARTJE

Uit de een studie van de christelijke mutualiteit (CM) over de ziekenhuisfactuur blijkt dat een klassieke bevalling in een Vlaams hospitaal minder kost dan in Brussel (x2) of Wallonië (x1,5). Negen van de tien goedkoopste ziekenhuizen bevinden zich in Vlaanderen. In de top-tien van de duurste bevindt zich dan weer geen enkel Vlaams ziekenhuis.

MEDIAREPRESSIE

Rudi Van Doorslaer – chef van het Soma, de Belgische instelling die het onderzoek naar WO II voert – kreeg in de aanloop van de jongste federale verkiezingen herhaaldelijk de vraag van Franstalige journalisten om het doopceel van de familie De Wever te lichten. Lees: om het oorlogs- en collaboratieverleden van de familie De Wever in kaart te brengen. Het Soma weigerde medewerking. De RTBf moest het dus doen met niet ter zake doende archiefbeelden én met beelden van het graf van vader Rik De Wever. (Knack, 17 nov.)

VERNIETIGING

'Frankrijk is een militaire creatie van een niet-homogene staat', zegt de voormalige Franse socialistische premier Michel Rocard. In de veelbesproken Wikileaks duikt deze uitspraak op naar aanleiding van een gesprek van Rocard met de VS-ambassadeur in 2005. Frankrijk creëerde zichzelf door vijf culturen – Bretons, Occitaans, Elzassisch, Corsicaans en Vlaams – te vernietigen. Basken, Catalanen en Italianen in de Val d'Aoste kon hij zich op dat moment duidelijk niet herinneren.

PROVINCIEËN

In het tijdschrift van het Algemeen Nederlands Verbond lezen we een pleidooi om de namen van enkele provincies te wijzigen om de link met de historische vorstendommen duidelijker te maken. Antwerpen zou dan Midden-Brabant heten, Vlaams-Brabant wordt Zuid-Brabant, Waals-Brabant en Noord-Brabant behouden hun naam. De beide Limburgen worden West-Limburg en Zuid-Limburg. En de historische cirkel is weer rond. (Neerlandia/ Nederlands van Nu nr. 4)

13

België staat op de dertiende plaats in de 'Democracy Ranking 2010'. Dat is een klassement opgesteld door de Amerikaanse vrijheidsminnende denktank Freedom House. Het rangschikt landen naargelang de graad van democratie in elk land. Daarbij wordt rekening gehouden met politieke beleid, open economie, gezondheidszorg, milieu en de mate waarin de politieke en burgerrechten worden gerespecteerd. Noorwegen, Zweden en Finland staan in de top-drie, gevolgd door Zwitserland, Denemarken, Nieuw-Zeeland, Nederland, Ierland, Duitsland en het VK. Frankrijk en Italië stranden op de 17de en 26ste plaats.

TAALVOORWAARDEN

Vilvoorde legt zijn nieuwe bewoorders opnieuw taalvoorwaarden op bij de verkoop van woningen. In het verleden leidde dat tot Franstalig protest. Maar minister Freya Van den Bossche (sp.a) keurde in juli nog zo'n verkoopsoperatie goed. Kandidaat-kopers moeten er hun Nederlandskundigheid aantonen.

TAALKADER

Aan de top van ons overheidsapparaat zit je met een fiftyfifty-taalkader, terwijl er volgens de bevolkingsgegevens een instroom is van 60% Nederlandstaligen en 40% Franstaligen, stelt Erik Buyst van de KU Leuven vast in Knack (1 dec.). 'Door dat fiftyfifty-taalkader heb je als jonge Franstalige ambtenaar dus meer carrièrekansen dan als jonge Nederlandstalige ambtenaar', aldus professor Buyst.

ALTIJD GELIJK

Karel De Gucht deelt vele analyses van de Vlaamse Beweging. Niet nieuw, want eerder al zei hij dat de verdamping van België voor onze ogen plaatsvindt. In Le Vif/Express liet hij zich nog ontvalen: 'Ik heb het gedurende mijn vijf jaren in de federale regering kunnen vaststellen: er is nauwelijks nog een dossier waar Vlamingen en Franstaligen akkoord over zijn. Zij die zeggen geen splitsing van het land te willen, onder hen de grote meerderheid van de politieke klasse, moeten wel beseffen dat het niet meer mogelijk is dat de twee grote gemeenschappen systematisch een andere mening hebben over ieder dossier. Dat gaat niet meer.' (10 dec.) En zoals iedereen weet, heeft Karel De Gucht altijd gelijk.

eHEALTH-PLATFORM**'TE VLAAMS'**

Het eHealth-platform, het elektronische netwerk voor de uitwisseling van gegevens in de gezondheidszorg, is 'te Vlaams', stond te lezen Le Soir (8 dec.). 'Vijf van de zes sleutelposten zijn voor Nederlandstaligen en er zitten niet altijd Franstalige artsen in het team', aldus volksvertegenwoordiger Muriel Gerkens (Ecolo). Het Kamerlid betreurt dat één enkele persoon, administrateur-generaal Frank Robben, het platform al 'beheerst' sinds de oprichting ervan, zowat twee jaar geleden.

DOORBRAAK.ORG

In onze pers las u weinig over de aardverschuiving bij de jongste verkiezingen in Catalonië. Op www.doorbraak.org kunt u van Karl Drabbe een uitgebreide analyse vinden, waarin de parallellen met Vlaanderen worden getrokken.

Onafhankelijk parlementslid Karim Van Overmeire kijkt ook naar het buitenland en toont aan dat het Tsjecho-Slowaakse model kan werken voor Di Rupo en De Wever.

Frans Crols merkt op dat 'political correctness' van mei 1968 in Vlaanderen klappen krijgt.

Bart Maddens publiceerde twee opiniestukken over de onderhandelingen en de mogelijkheid van nieuwe verkiezingen.

Ook Dirk Rochtus, Peter De Roover en Pieter Bauwens laten hun sporen na op de Doorbraak-stek. En de ondertussen beruchte 'socialistenspeech' van Jean-Pierre Rondas kunt u ook volledig nalezen op de Doorbraak-website. Abonneer u gratis op de nieuwsbrief Tussendoor, dan krijgt u alles automatisch in uw elektronische brievenbus.

>> Vanmol

Paul Huybrechts: 'status-quo is geen optie'

Hoe kijkt een nuchtere niet-flamingant aan tegen de politieke impasse? Volgens Paul Huybrechts van de Vlaamse Federatie van Beleggingsclubs en Beleggers doet het falen van België een nieuw soort flaminganten ontstaan. België kan zich maar redden door hun frustraties weg te werken.

PETER DE ROOVER

Het Mechelse café waar we afspreken, zit vol en we verkassen naar 'de Minnestreel'. Bruiner kroeg is moeilijk te vinden, warmer zeker wel. Bij gebrek aan persoonlijke fondsen lijkt het zinloos een beleggingstip te vragen. Dan maar gepeild naar de gedachten van een waarnemer die België nog kansen toedicht, maar beseft hoe ziek het is. Huybrechts introduceerde in een opiniestuk in *De Morgen* het begrip 'bastaflamingant'. Kan daar een woordje uitleg bij?

Huybrechts: 'Ik stel in mijn directe vriendenkring, politiek zeer verscheiden, vast dat zowat iedereen verschuift richting N-VA, met als gemeenschappelijk kenmerk een diepe onvrede met de werking van de Belgische staat. Het gaat over nuchtere mensen, die niet stormlopen voor Vlaamse onafhankelijkheid maar vaststellen dat ze nu voor hun belastinggeld geen ordentelijk bestuur krijgen. Een ergerlijk falende justitie, een uit de hand gelopen asielbeleid, pensioenen waarover wordt gewaakt door een dronkaard ... Het zijn stuk voor stuk bronnen van diepe frustratie. Bij CD&V of Open Vld zitten best fatsoenlijke mensen, maar het lukt hen niet om een normaal beleid op de sporen te zetten, vinden ze, en dus proberen ze graag de N-VA eens uit.'

België geen monopolie meer

Zijn deze mensen 'verloren' voor het klassieke Belgische politieke aanbod? 'Nee, ze bekijken de markt en kiezen naargelang het aanbod. De Belgische staat moet zich bewijzen. Het alternatief Vlaanderen zorgt voor een soort politieke concurrentie. Die nieuwe N-VA-kiezers

willen best forse taal horen, zelfs dreigen met het opsplitsen van België, maar dat dan toch liever niet doordrukken. Het status-quo is geen optie en als België geen deugdelijk beleid kan leveren voor ons belastinggeld, gaat de sympathie naar de Vlaamse concurrent. België is z'n monopoliepositie kwijt en Vlaanderen dient zich aan als "de beste koop".'

Volgens politicologen verwerpt een

'Mensen zijn voor België, maar het moet wérken.'

meerderheid van de Vlamingen de Vlaamse staat. Opletten, zegt Huybrechts, 'de neurowetenschappen leren dat we binnen onszelf tegenstellingen combineren. We zijn links én rechts, Vlaams én Belgisch, conservatief én progressief. Vandaag domineert het ene, morgen in andere omstandigheden het andere. Mensen zijn voor België, maar het moet werken.' Huybrechts zet een stap naar de publiciteitswereld. In de Verenigde Staten worden reclameboodschappen niet getest op hun filmische waarde maar wel op de vraag of de kijker het product daarna koopt of niet. Ze gebruiken daar zelfs hersenscans voor. Je kunt wel zeggen dat mensen niet tegen Coca-Cola zijn, maar als ze Pepsi kopen, ben je ze wel kwijt. 'Het Vlaamse gevoel wordt gevoed door het falen van België', volgens Huybrechts. Dus staat de N-VA voor een lastige klus, denken we dan; een Belgische regering vormen die wél goed regeert, maar dan meteen bewijzen dat haar basisstelling dat het niet kan werken

achterhaald is? 'De N-VA moet zich inhoudelijk verruimen. In Vlaanderen is er een vruchtbare bodem voor een mild conservatieve partij, want ze speelt daarmee in op een grondhouding die in Vlaanderen al bestaat sinds de 19de eeuw', meent Huybrechts. 'Als er een deugdelijke Belgische regering komt, verliest haar onafhankelijkheidsoptie aan geldigheid.'

Dier voorwaarden

Paul Huybrechts is geen voorstander van een Vlaamse staat, maar de contouren van een leefbaar België tekent hij scherp. 'Ten eerste moet het culturele imperialisme in Vlaams-Brabant worden gestopt. Een fatsoenlijke en definitieve regeling van BHV via een splitsing is een noodzaak. Daarnaast moet er een doeltreffend beleid worden gevoerd en ik denk dan vooral aan justitie, een basisopdracht van een staat die naam waardig. Voorts dient de immigratie op een haalbare manier te worden geregeld en ten slotte moet België een sobere staat worden die zijn overheidsfinanciën op orde heeft.' Als België zich wil redden, moet het de N-VA een dikke vis gunnen.

België is vandaag om twee belangrijke redenen fundamenteel anders dan vroeger. Vlaanderen werd rijk én de Belgische haute finance verdween grotendeels. 'In de jaren 1970 en 1980 speelde die van op de achtergrond een hoofdrol. Op de discrete diners van mensen als Frère, Vastapane of Blatton werden Belgische compromissen gesmeed. PS-voorzitter André Cools was er kind aan huis en ook Hugo Schiltz werd er graag ontvangen. De val van de Generale

Paul Huybrechts

Paul Huybrechts (63) is voorzitter van de Vlaamse Federatie van Beleggingsclubs en Beleggers (VFB), maar alleen al de suggestie dat hij dat visitekaartje vandaag op zak zou dragen, had bij de man zo'n dertig jaar geleden alleen maar verontwaardiging opgewekt. Acht jaar lang werkte de gediplomeerde pol en soc'er als arbeider in een fabriek. De militant van het maoïstische Amada wou de revolutie op de werkvoer gaan prediken. Die revolutionaire ijver verslaptte en Huybrechts keerde terug naar de journalistieke stal. Bij *De Morgen* kreeg hij alles met cijfers op z'n bureau en dus ook de beurs, toen een randfenomeen in die linkse krant. In heel Vlaanderen overigens, waar de pure economische journalisten letterlijk op één hand te tellen waren. Huybrechts sluisde door naar *De Tijd* en was er algemeen directeur van 1991 tot 2002. Vlaamse Bewegers kennen hem wellicht beter als auteur van *Hugo's Heilige Vuur*, de biografie over Schiltz' jonge jaren (1927-1954). De familie Schiltz zocht Huybrechts daarvoor aan als onbevooroordeelde 'registreerder'. Hij schreef eerder boeken over gezondheid, de NMBS en de vergrijzing, maar affiniteiten met de Vlaamse Beweging waren hem vreemd. 'Toen ik Schiltz' dagboeken las, voelde ik hoe uniek dat materiaal was. Ik dacht bij mezelf: als je nog een beetje journalist bent, pak je die uitdaging aan.' Er wachten nog twee vervolgböeken, die de oudere Schiltz moeten belichten. Voor *De Morgen* en *De Tijd* schrijft hij op vaste basis columns.

PAUL HUYBRECHTS: 'De Vlaamse bedrijven en middenklasse hebben recht op politieke ademruimte'.

[Foto © Reporters]

was een kantelmoment. Iemand als Davignon kreeg geen echte opvolgers en het gewicht verschoof naar organisaties als Voka en Unizo.' Huybrechts vindt het onbegrijpelijk dat Vlaamse historici geen ernstig onderzoek voeren naar de invloed van Parijs op de Belgische politiek van de tweede helft van vorige eeuw. 'Vreemd ook dat nooit eens een vergelijking wordt gemaakt tussen het gewicht van de politiek in onze buurlanden en in België. Elders is het bestuur neutraler, afstandelijker. Brussel is het summum van dat fenomeen van de overvette staat. Maar Vlaanderen dreigt ook ziek te worden in dat bedje.'

Vlaamse rijkdom

Misschien is dat ook onvermijdelijk met een Vlaams niveau, dat niet in de plaats, maar naast het Belgische komt. Waar politieke macht ontstaat, wordt er ook 'inhoud' aan

gegeven, lees regels, voorschriften, geboden en verboden. Huybrechts is het daar niet mee oneens. Die politieke vetlaag hindert de Vlaamse rijkdom van ondernemers. Hij noemt Bekaert, onze baggeraars, Barco, zelfs Agfa-Gevaert dat aan de technologische spits staat. 'De Gewestelijke Investeringsmaatschappij Vlaanderen (GIMV) laat al twintig jaar een rendement optekenen om u tegen de zeggen; echt wereldniveau. Wij hebben mooie bedrijven, goed bestuurd, slank, op zoek naar groei. Dat weefsel wordt geschraagd door de Vlaamse middenklasse. Die heeft recht op politieke ademruimte.'

Oier is leeg

Het land splitsen gaat hem dan weer te ver. 'De overgang zou erg duur worden en betaald door de Vlaamse burgers. Twee tot drie miljoen Vlamingen hebben "iets" en willen dat niet in de waagschaal werpen.' Maar vergeten we dan

niet de kost van het voortzetten van België, een kost die steeds blijft doorlopen? Huybrechts aarzelt. Op langere termijn zou Vlaanderen een betrouwbare financiële partner kunnen zijn op het internationale toneel, geeft hij toe. Maar hij verkiest de omwenteling binnen België. Bieden de nu voorliggende contouren van wat een federaal regeerakkoord zou kunnen worden perspectief voor een fundamentele herschikking, vragen we hem. Hij lijkt daar niet van overtuigd, maar blijft er op hopen, 'want de uier is leeg. Elio di Rupo zal moeten slikken. De economische toestand laat geen andere optie meer toe.'

Als België niet uit het moeras kruipt, zal het aantal bastaflaminganten alleen maar toenemen en misschien nog uitdrukkelijker kiezen voor de Vlaamse 'concurrent', besluiten wij daar uit. En daarmee is het reuzengrote dilemma voor de N-VA loepzuiver getekend. □

Asiel- en opvangcrisis: symptomen van de Belgische ziekte

In 2000 waren er 42 000 asielaanvragen in België. Alles verliep geordend en zonder problemen. In 2010 worden er 27 000 verwacht en de asielaanvragers logeren in hotels, in kraakpanden, in Brusselse parken en in kazernes. De situatie loopt zodanig uit de hand dat de VN België op de vingers tikte omdat het er niet in slaagt om alle asielzoekers onderdak te verlenen.

PIETER BAUWENS

De cijfers spreken voor zich. In 2009 zijn er in België 17 190 asioldossiers geopend. Dat staat voor 22 785 mensen die asiel hebben aangevraagd. België heeft 15,99 asielaanvragen (dossiers) per 10 000 inwoners. Het EU-gemiddelde is 4,93 per 10 000 inwoners. België heeft dus vier keer zoveel aanvragen dan het Europees gemiddelde. Volgens prognoses zullen er in 2010 zo'n 27 000 asielaanvragen (dossiers) zijn. Als er opnieuw een verhouding is van 1,3 mensen per dossier zoals in 2009, dan zijn dat 35 100 asielzoekers in 2010. Een stijging met 10 000 dossiers of 12 000 mensen op één jaar.

Vanwaar die stijging? Er zijn landen met problemen (Irak, Afghanistan ...). Griekenland schuift zijn asielproblemen af op de rest van de EU en de afschaffing van de visumplicht voor inwoners van landen als Servië en Albanië

heeft geleid tot een stortvloed van migranten. Die vragen bijna allemaal asiel aan. Waarom? Omdat ze, zolang de procedure loopt, opvang moeten krijgen. Eén op vijf van de aanvragers wordt uiteindelijk erkend en heeft dus recht op asiel in ons land. Die andere vier vijfden zijn economische of andere migranten of 'gelukszoekers' die een manier zoeken om in ons land te kunnen verblijven.

Opvangcrisis

Wie in een asielprocedure zit, moet worden opgevangen. Verantwoordelijk voor die opvang is Fedasil. Die dienst heeft daarvoor zo'n 20 000 plaatsen overal in het land. Het budget van deze overheidsinstelling werd opgetrokken van 253,5 miljoen euro in 2009 naar 321,5 miljoen in 2010.

Met de winter voor de deur, wou de regering in september al in extra opvangplaatsen

voorzien. Het leger stelt plaatsen ter beschikking, maar er is discussie. De plaatsen zijn niet goed genoeg, te ver, de kosten te hoog ... Dan duikt het communautaire spook op. De Vlaamse partijen krijgen door dat de Franstaligen proberen de Waalse kazernes uit het lijstje te schrappen. Alles blokkeert.

België heeft vier keer zoveel asielaanvragen dan het Europees gemiddelde.

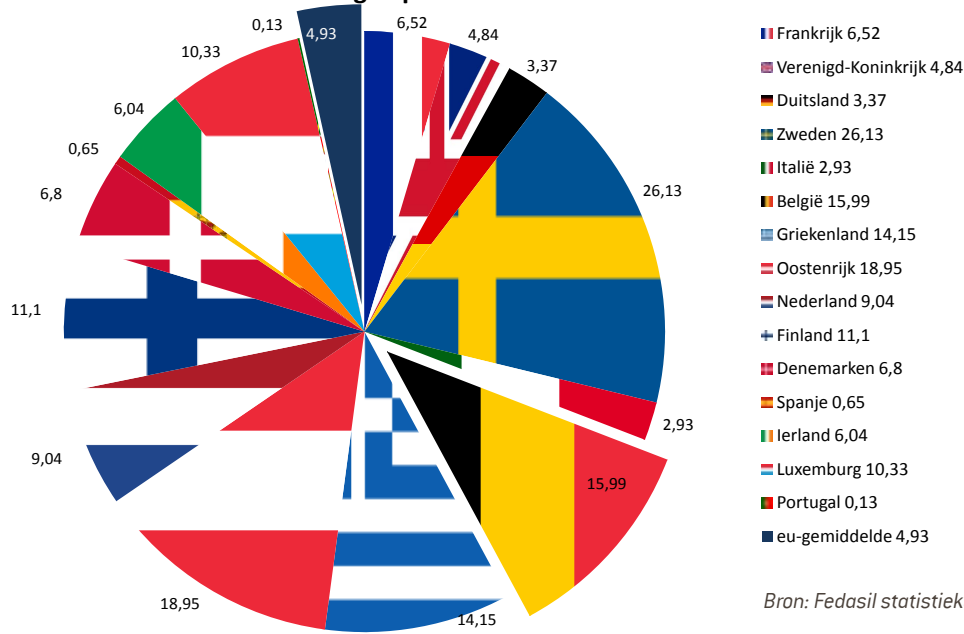
Resultaat? Op 27 oktober is er een Belgisch compromis: de helft van de asielzoekers wordt opgevangen in Vlaanderen (in de kazernes van Houthalen-Helchteren en Weelde) en de andere helft in Wallonië (Bastogne en Bierset).

Zeg nooit asielzoeker tegen een migrant

Asielzoeker of kandidaat-vluchteling is iemand die op basis van de Conventie van Genève vraagt om als vluchteling te worden erkend. De Conventie van Genève regelt sinds 1951 de erkenning van vluchtelingen. Ze wil een minimale bescherming bieden aan personen die hun land om een aantal redenen zijn ontvlucht. In de Conventie zijn deze redenen duidelijk vastgelegd. Het gaat daarbij niet uitsluitend om politieke redenen, dus eigenlijk is de uitdrukking 'politiek vluchteling' vaak fout. Volgens de Conventie van Genève is een vluchteling iemand die met reden vreest 'te worden vervolgd wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.' De term *vluchteling* wordt gebruikt voor een persoon die is erkend

door een land en die voldoet aan de criteria die in de Conventie zijn vastgelegd. Zolang hij deze erkenning niet heeft gekregen, wordt deze persoon '*asielzoeker*' genoemd. Iemand die zijn land om officiële of officieuze redenen verlaat om naar een ander land te trekken is dan weer een *migrant*. Deze term omvat dus ook vluchtelingen. Wie geen (geldige) verblijfspapieren heeft om legaal op het grondgebied te verblijven is '*illegaal*' of politiek correcter '*persoon zonder papieren*'. Deze algemene term dekt verschillende ladingen: uitgeprocedeerde asielzoekers, personen die clandestien het grondgebied zijn binnengekomen, vreemdelingen die vroeger een verblijfsvergunning hadden die nu ongeldig is ... (PB)

Asielaanvragen per 10 000 inwoners

Maar de beslissing wordt geblokkeerd door gehacketak over de kazerne van Bastogne. De gemeente waar de volgende cdH-voorzitter, Benoît Lutgen, in 2012 burgemeester hoopt te worden. In de regering gaat Joëlle Milquet (cdH) op de rem staan. In Brussel is ze dan wel begaan met de asielzoekers, maar ze moeten niet worden opvangen in Bastogne. Resultaat? Discussie begonnen in september, besluiten genomen eind oktober en alle beslissing formeel genomen op 17 november, als het te laat is. Een typisch voorbeeld van Belgische politieke besluitvorming. Maar hoe komt het dan dat er in 2000, als er dubbel zoveel asielaanvragen waren, geen

‘De opvangcrisis is een gevolg van falend Belgisch beleid.’

problemen met de opvang waren? In 2006-2007 werd de wet aangepast. Tot dan gebeurde een asielaanvraag in twee stappen: eerst werd de aanvraag al dan niet gegrond verklaard en daarna ontvankelijk. Wiens aanvraag gegrond was verklaard, kon het opvangcentrum verlaten en zelf een woonst zoeken met steun van een plaatselijk ocmw. Vanaf 2006 gebeurt alles in één stap. De asielzoeker moet sindsdien in

het opvangcentrum blijven tot zijn dossier is afgehandeld. In 2007 is het besluit genomen de asielzoekers niet langer te spreiden over de gemeenten (het spreidingsplan dat voor veel commotie zorgde) en geen leefloon meer uit te keren. Dat zou een afradend effect hebben, zei men toen. ‘De politiek heeft zich toen niet gerealiseerd dat er extra opvangplaatsen nodig waren’, evalueerde Yves Leterme deze beslissing (DM 6 dec.).

Hotelasiel

Dit jaar is er voor zo'n 7600 asielzoekers geen opvangplaats. Ze slapen in kraakpanden of parken in Brussel en doen de federale regering een proces aan omdat die moet voorzien in opvang. De federale regering heeft dit jaar al zo'n 330 000 euro aan dwangsommen betaald. Er wordt gefluisterd dat de eindafrekening tot één miljoen euro zou kunnen oplopen dit jaar. En ja, er zitten nog altijd asielzoekers op hotel. Zo'n 1200 asielaanvragers zouden op dit moment logeren in hotels. In 2009 zou de federale overheid daarvoor 7,2 miljoen euro hebben betaald, dit jaar zou de factuur oplopen tot 11,2 miljoen. Aanzuigefect of niet, iedereen vindt dat het dringend moet stoppen. De kamers zouden geboekt zijn tot maart 2011. De opvangcrisis is een gevolg van falend Belgisch beleid. Dat heeft nu zelfs de PS toegegeven, bij monde van PS-kamerlid Yvan

Mayeur in De Zevende Dag. Volgens Mayeur is het probleem breder dan een opvangcrisis. ‘Ons land heeft geen asiel- en migratiebeleid die naam waardig’ – een bekentenis die kan tellen (DS 6 dec.). De PS maakte de bocht compleet door te pleiten voor een strengere wet op gezinshereniging en nationaliteitsverwerving, iets wat tot voor kort een taboe was over de taalgrens en zeker bij de PS.

Terugkeerbeleid

Wie geen asiel krijgt, wordt gerepatriëerd. Althans dat is het principe. Maar het terugkeerbeleid faalt evenzeer. In de periode 2001-2006 waren er zo'n 12 000 tot 14 000 repatriëringen per jaar. Volgens staatssecretaris voor Asiel en Migratie Melchior Wathelet (DM 9 dec.) komen we dit jaar uit rond de 9000 uitwijzingen. Vorig jaar waren er 8016. Met ongeveer 27 000 asielaanvragen in 2010 is 9000 uitwijzingen maar een fractie van wat eigenlijk moet worden teruggestuurd. Waarom is dat zo moeilijk? Je kan de mensen niet zomaar op een vliegtuig zetten. De ontvangende landen willen wel zeker weten wie de gerepatriëerde is en of die wel degelijk die nationaliteit heeft. Maar vaak hebben de personen die moeten worden uitgewezen geen (geldige) reisdocumenten. Dan heeft elk land eigen methodes om dat te onderzoeken. Afghanistan interviewt in de ambassade ▶

en controleert kennis van dialect en streek, Irak laat de papieren in Irak controleren, Iran geeft enkel toestemming aan wie vrijwillig meewerkt aan repatriëring, Rusland wil eerst een buurtonderzoek in de thuisstreek ... (DS 7 dec.) En dat zijn dan landen waarmee een akkoord is gesloten.

Belgische ziekte

Ook de versnippering van bevoegdheden is niet bevorderlijk voor een goed beleid. In totaal zijn zeven federale ministers of staatssecretarissen bevoegd voor het asiel- en migratiebeleid: minister Joëlle Milquet en staatssecretaris Melchior Wathelet (allebei cdH) voor verblijf en verwijdering, minister Laurette Onkelinx en staatssecretaris Philippe Courard (allebei PS) voor opvang en sociale rechten. Daarnaast zijn ook de ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie betrokken. De coördinatie van het migratie- en asielbeleid is het werk van de premier. Dat is het gevolg van een Belgisch compromis uit 2008. Toenmalig premier Herman Van Rompuy wou met de bevoegdheidsverdeling een einde maken aan de ruzies tussen Annemie Turtelboom (Open Vld) en Marie Arena (PS). Toen zijn de twee staatssecretarissen, Philippe Courard (PS) en Melchior Wathelet (cdH), uit de hoed getoverd. Waarom was er dan niet één minister voor Migratie bij de start van de regering? De PS stelde daartegen zijn veto. □

Kamerlid Sarah Smeyers (N-VA) diende een wetsvoorstel in voor één minister van Migratie, die voortaan alle – versnipperde – bevoegdheden overkoepelt.

‘We zijn er mee bezig’

Alle politici zijn het er over eens: er moet iets gebeuren. Tot daar de consensus. Want moet er iets gebeuren aan de migratie- en asielwetgeving of is er enkel een opvangcrisis of zijn de dwangsommen het probleem? Over enkele hete hangijzers was er een akkoord in de vorige regering. Maar Open Vld voelt zich daar niet meer toe gebonden. Elke politieke partij heeft ondertussen al een of ander parlementair initiatief genomen om de wetgeving rond asiel of migratie of de dwangsommen te veranderen.

Is een oplossing via parlementaire weg onmogelijk? In principe zou er een parlementaire meerderheid moeten kunnen worden gevonden voor concrete dossiers. Maar wanneer? En we mogen niet vergeten dat er een regeringsvorming lopende is en er een latent pre-verkiezingsfeertje hangt. Dat doet bij sommigen de profileringsdrang toenemen. Het verschil tussen de partijen in de verf zetten, komt dan voor het compromis zoeken. Dus het is af te wachten wat de slaagkansen zijn.

Een mogelijkheid rond meerderheid is er rond de aanpassing van de asielwet. Bijna iedereen pleit voor een lijst met ‘veilige landen’. Een vergelijkbaar systeem bestaat ook in Frankrijk, stelde de N-VA. Een veilig land is een land waar er geen gerede vrees is dat de asielaanvrager bloot staat aan de bedreigingen zoals die in de conventie van Genève zijn opgesomd. Wie asiel aanvraagt en uit een ‘veilig land’ komt, doorloopt dan een verkorte procedure. Er kan toch van worden uitgegaan dat die aanvraag ongegrond is.

Er is ook een meerderheid voorstander van het aanpassen van de snel-Belgwet. Daarover was er een akkoord in de vorige regering. De Raad van State had daar al een gunstig advies over gegeven, maar daar eindigt het verhaal. Zowat elke partij heeft nu een nieuw voorstel ingediend. CD&V en cdH dienden het oude regeringsvoorstel in. De snel-Belgwet mag niet langer een gemakkelijke manier zijn om een verblijfsvergunning te krijgen voor België. De voorwaarden moeten strenger: al een verblijfsvergunning bezitten, taalkennis en de nationaliteit kan opnieuw worden afgenomen. Vlaams Belang gaat het verst en wil nationaliteit liefst terug verbinden met afkomst. N-VA stelt vragen bij het automatisch verkrijgen van de Belgische nationaliteit voor kinderen van de ‘derde generatie’.

Maar als het over het legaliseren van migratie gaat, is er nog een achterpoort die wagenwijd openstaat: gezinshereniging. In de vorige regering was er daarover een akkoord, maar het is nooit gestemd geraakt. Verschillende partijen hebben een nieuw wetsvoorstel ingediend. Ook die voorstellen lopen grotendeels gelijk. Er worden voorwaarden opgelegd aan iemand die een persoon binnenbrengt: die nieuwe persoon kunnen onderhouden. Een andere voorwaarde is dat de herenigde gezinsleden zich moeten inburgeren. CD&V vindt dat deze voorwaarde ook moet gelden als een Belg trouwt met iemand van een andere nationaliteit.

‘De politiek’ is dus hard aan het werk. Nu nog wachten op het resultaat van al deze noeste politiek arbeid. (PB)

Het rendement van de V-stemmen

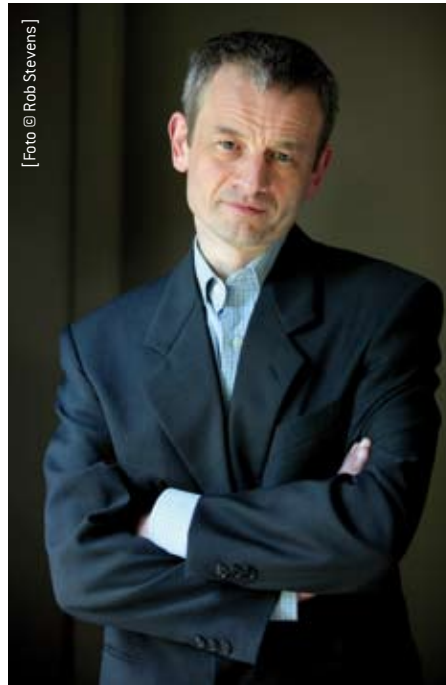
Wie weet is de verkiezingscampagne al begonnen als deze Doorbraak in de bus valt. In dat geval wordt de hamvraag of de V-partijen erin zullen slagen om nóg meer Vlaamse kiezers te overtuigen.

BART MADDENS

In juni vorig jaar scheerde het V-Blok al onwaarschijnlijk hoge toppen, met in de Kamer 43,8 % en zelfs 47,3 % in de Senaat. Maar hoe spectaculair dat resultaat ook was, toch is België toen door het oog van de naald gekropen. Want het V-Blok strandde op een zucht van de absolute meerderheid in de Nederlandse taalgroep van Kamer en Senaat. In de Kamer bezetten de V-partijen momenteel 40 van de 88 Vlaamse zetels, in de Senaat 19 van de 41.

Simulatie

Hoeveel extra stemmen zijn er nodig om het V-Blok aan een meerderheid te helpen? Voor de Senaatsverkiezingen is de impact van een stemmenverschuiving op de zetelverdeling vrij exact te berekenen. De verdeling van alle 41 zetels in de Nederlandse taalgroep (25 rechtstreeks verkozen senatoren, 10 gemeenschapssenatoren en 6 gecoöpteerde senatoren) gebeurt immers op basis van de stemmen in één enkele Vlaamse kieskring (technisch gesproken het Nederlandse kiescollege). Alle 41 zetels worden verdeeld over de partijen die de kiesdrempel van 5 % halen in dat kiescollege, met toepassing van het stelsel-D'Hondt. Zo kunnen we uitrekenen dat de N-VA ongeveer 2,5 procent extra nodig heeft (met een constant percentage voor Vlaams Belang en LDD) om het V-Blok over de magische drempel te tillen. Voor de Kamer is het simuleren van een zetelverdeling een anderpaarmouwen. We kunnen immers niet vooraf weten hoe de stemmen over de zes kieskringen zijn verdeeld. Het is niet omdat een partij in heel Vlaanderen met een bepaald procent stijgt, dat dit ook in elke afzonderlijke kieskring het geval zal zijn. De sterkte van de partijen varieert immers aanzienlijk tussen de kieskringen. We kunnen wel een schatting maken, uitgaande van de veronderstelling dat de verdeling van het totale aantal stemmen per partij over de verschillende kieskringen gelijk zal blijven in vergelijking met de

‘Een Forza Flandria zou nooit zoveel stemmen halen als de afzonderlijke V-partijen samen.’

jongste verkiezingen. De simulaties die we op die manier hebben gedaan, tonen aan dat een extra twee procent voor de N-VA al zouden volstaan om het V-Blok een meerderheid van 45 zetels te bezorgen. Voor de Kamerverkiezingen zijn de kieskringen klein in vergelijking met de Senaat, en daardoor kan de N-VA maximaal profiteren van het systeem-D'Hondt, dat grote partijen bevoordeelt.

LDD: verloren stemmen

Dat is ook de reden waarom een stemmenverschuiving binnen het V-blok ten voordele van de N-VA kan resulteren in een hoger

aantal V-zetels. Stel dat in juni alle V-stemmen naar de N-VA waren gegaan, dan had het V-Blok nu al een meerderheid (van 21 zetels in de Senaat en 45 zetels in de Kamer). Een beperkte stemmenverschuiving tussen N-VA en Vlaams Belang blijkt evenwel geen significant effect te hebben op het aantal V-zetels. Het is vooral LDD dat het zetel-rendement van de V-stemmen naar beneden trekt. LDD haalde enkel de kiesdrempel in West-Vlaanderen. Daarbuiten waren de LDD-stemmen nutteloos. Voor de Kamer gaat het in totaal om 90 367 verloren stemmen, of 2,3 % van het totale Vlaamse electoraat. In de Senaat waren alle 130 779 LDD-stemmen (goed voor één zetel mocht er geen kiesdrempel zijn) verloren. Als we de N-VA- en LDD-stemmen van juni samentellen, dan komen we uit op 43 kamerzetels voor het V-Blok. Als we de LDD-stemmen poolen met de Vlaams Belang-stemmen, dan zijn dat er 42. Puur mathematisch bekeken zou het dus aangewezen zijn dat N-VA en LDD een kartel vormen.

Concurrentie

Wat de zetelverdeling betreft, speelt enerzijdes de verdeeldheid van het V-Blok de Vlaamse Beweging zeker parten. Maar anderzijds zou een Forza Flandria nooit zoveel stemmen halen als de afzonderlijke V-partijen samen. Die drie partijen kun je best beschouwen als verschillende elkaar beconcurrerende merken die door één en dezelfde multinational op de markt worden gebracht en gericht zijn op verschillende niches. Nu boekt de N-VA winst door zich af te zetten tegen het 'xenofobe' en 'extremistische' Vlaams Belang. Omgekeerd kan het Vlaams Belang zich handhaven door zich te profileren als de radicale waakhond voor een 'softe' en 'compromisgeile' De Wever. En zo gaan de winstcijfers de hoogte in. Maar als een merk een beperkt of zelfs negatief rendement heeft, dan wordt dat misschien beter uit de markt genomen. □

Internationaal Muntfonds en Vlaanderen: prima maatjes

Aan de kapitalistische belle fleur die de snoet van Guy Quaden, gouverneur van de Nationale Bank, is, kan je het niet aflezen. De mandarijn van de centrale bank is het excellente voorbeeld van de PS-staat in financieel-economische belgicistische kringen. Hij eet uit de hand van Elio di Rupo en diens partij en kreeg een verlenging van zijn mandaat voor zijn politieke slaafsheid.

FRANS CROLS

Over de analyse van het Internationaal Muntfonds (IMF) van de Belgische economie – redelijk gunstig – was Quaden perfect en tijdig op de hoogte, want de experts van de Nationale Bank zijn nauw betrokken bij de studies van de IMF-deskundigen. Di Rupo kon dus schitterend scoren met de gelekte voorinformatie van ‘son copain’ tegen Bart De Wevers discours in *Der Spiegel*. Het incident is leerrijk. Achter de façade van heren van stand marcheren alle door de PS gedropte hoge ambtenaren als één blok achter het verzet tegen de door de Vlamingen geëiste responsabilisering en decentralisering van economische hefboomen. Hun parool luidt: als wij door het wanbeleid van de PS in Wallonië kapot gaan, dan zorgen wij, socialistische nationalistenvan Wallonië, dat ook Vlaanderen stuk gaat. Tot daar de loyaliteit van de zuidelijke landgenoten. Lach Paul Magnette weg. Hij jent Vlaanderen waar het bij staat. En uit zijn kringen lopen ongetwijfeld – daar zijn alle waarnemers

het over eens – spinnenwebdraden naar figuren die het ‘alarmisme’ over de Belgische staatsobligaties kunnen verhogen. Hoe meer heibel over de prijs van deze obligaties, hoe gemener N-VA kan worden getackeld als dief van ‘s mensen portefeuille.

Kris Peeters komt vaak over als een willoze handenwinger als hij moet antwoorden op vragen over zijn economisch beleid. Dat laatste is ineffectief, public relations, rommelt in de marge. En dat strookt met de werkelijkheid: alles wat de kosten van de Belgische ondernemingen bepaalt – de arbeidsmarkt, de belastingen, de energieprijzen, de indexpolitiek, de internationale handelsrelaties ... – zit bij de federale regering. Dus, Peeters heeft weinig manoeuvreerimte en zondigt door de indruk te geven, met nepacties als Vlaanderen in Actie (ViA), dat hij van meer kan bevallen dan mogelijk is. Op kritiek op zijn ViA antwoordt Peeters dat een nieuw Vlaams industrieel

beleid bitter weinig zal uithalen als bijvoorbeeld het Belgische loonkostenprobleem niet wordt opgelost, en dat is federale materie.

Kwetsbaarheid

Ondertussen zoemen de rekenmachines. PwC, een internationaal raadgevend bedrijf met uitmuntende cijferaars, heeft een ‘kwetsbaarheidsindex’ ontwikkeld die de barsten in landen voorspelt – er een cijfer op kleeft. Meetpunten voor deze index zijn bijvoorbeeld: het verschil tussen de groei van het bruto binnenlands product (bbp) en de intrestvoet van het overheidspapier; de verwachte invloed van de vergrijzing op de begroting; de doorsnee-looptijd van de overheidsschuld ... De hoogste kwetsbaarheid haalt het hoogste cijfer. PwC geeft Griekenland 72,5; Athene is de kampioen van de kwetsbaarheid. De Hellenen worden gevolgd door Ierland (72), Spanje (68), Portugal (63,9),

IMF op reddingsmissie

Stel dat het verder neerwaarts gaat in de politieke onderhandelingen, de Belgische staatsschuld moeilijker plaatsbaar wordt en de situatie ontspoord, dan is een werkbaar medicijn: de feitelijke overname voor een geneeskuur van de Belgische economie door het IMF. Dergelijke overnames met dan harde saneringen, zijn routine. Vlaanderen zit voor een dergelijke ‘raid’ van experts op rozen. Al wat een substantiële meerderheid van de Vlamingen vraagt, is een diepgaande sanering van de overheidsfinanciën, het schrappen van aftandse syndicale dada’s als de index, het soepeler maken van de arbeidsmarkt, het overheidsapparaat afslanken, staatsbedrijven hervormen tot

ondernemingen die reageren op marktprikkels en niet op een mengeling van marktprikkels én bevelen van PS en FGVB. NMBS, Infrabel en NMBS Holding zijn structurele en typisch Belgische rotzooi. Het IMF is een geschenk voor de verbetering van de economie in Vlaanderen en zal hetzelfde effect hebben als de gedwongen verbetering van de Belgische staatshuishouding onder federale premiers en hun partijen die het in het verleden in hun broek deden om zelf moedig te zijn. Makkelijker was te verwijzen naar de dwingende Maastricht-normen – eveneens een deus ex machina, een kracht van buiten of boven – om bijvoorbeeld de nationale schuld af te bouwen. (FCR)

Guy Quaden (Nationale Bank) knijpt in opdracht van PS neus dicht voor Vlaamse meerderheid.

Japan (60,1), VS (56,5), Frankrijk (54), België (52), het VK (49,8). Minst kwetsbaar in de EU zijn Denemarken en Zweden. Bij Vives, het Vlaams Instituut voor Economie en Samenleving in Leuven zoemt het gerucht dat er een eigen 'vulnerability/kwetsbaarheids'-graadmeter in ontwikkeling is.

Die economische thermometer is waardevoller dan de orakeltaal van de commerciële bedrijven die de kredietwaardigheid meten van landen. De onbekwaamheid van Standard&Poor's en co is catastrofaal gebleken bij de kredietcrisis van 2008. De stumpers stonden er bij met blozende wangen en keken ernaar, als van de hand Gods geslagen, zoals veel andere waarnemers. Dat Standard&Poor's dreigtaal spreekt over de Belgische staatsleningen over zes maanden, indien er dan geen volbloed regering zou zijn, is folklore. Standard&Poor's is handelaar, quasimonopolist, verkoper van adviezen. Peter De Keyser, hoofdeconoom van Petercam, en daar de opvolger van de zeer bekende Geert Noels (nu Econopolis) weet er alles van en schreef in *De Standaard*, onder de titel 'Het ontorechte aanzien van Standard&Poor's': 'In het Amerikaanse parlement is recent gebleken hoe het beleid van de Grote Drie kredietbeoordelaars (Standard&Poor's, Moody's en Fitch) de financiële crisis mee in de hand heeft gewerkt. Voor het toekennen van kredietratings (rating = beoordeling) kregen de beoordelaars een stukloon per rating van de investeringsbanken die een lening uitgaven. De investeringsbanken waren alleen

geïnteresseerd in de beste AAA-rating omdat ze zo hun producten (de kwetsieuzer lening – red.) gemakkelijker in de portefeuille van beleggers konden sluisen. Diezelfde investeringsbanken speelden de Grote Drie overigens makkelijk tegen elkaar uit om zo gunstig mogelijke beoordelingen te krijgen. Als uit de gehanteerde risicomodellen toevallig geen AAA kwam, werden de gegevens soms wat gemasseerd (gemanipuleerd – red.) om er toch een AAA uit te persen ... De Standard&Poor's van deze wereld moeten overbodig worden gemaakt. Dat ze dat zijn, hebben ze de afgelopen jaren overigens zelf treffend geïllustreerd'. In de wandelgangen van de banken en de denktanks is op te vangen – zonder dat namen mogen worden genoemd want 't ligt allemaal zo gevoelig mijnheer' – dat, als de euro reddeloos verloren geraakt én er een nieuwe financiële constructie ontstaat in de EU. Meest voor de hand liggend is een muntblok van Duitsland, Nederland, Finland en Oostenrijk met een euro of euromark, en dat Vlaanderen bijna naadloos – mits een schoonmaak volgens IMF-recept – kan aansluiten bij dat sterke blok. Wallonië zal het in een dergelijk scenario moeten redden bij het economisch verzwakte Frankrijk (voor de export is een slappe munt een voordeel want het maakt de uitvoer voor de importerende landen goedkoper, dus is dat economisch niet helemaal slecht) en aansluiten bij de zeuro of Zuid-Europese euro. Bij een recente tekening in *NRC Handelsblad* over de afscheiding van de noordelijke EU-lidstaten van de eurozone

De jojo van het staatspapier

U hebt een geldhandeltje en bedient met verve uw vrienden en kennissen. Zij ontlene voor een overzichtelijke periode uw euro's tegen een zacht prijsje want u kent hun goede en kwade kanten. Het grote of kleine vertrouwen laat u meewegen in de beoordeling van de kredietwaardigheid van en dus de prijs van uw geld voor de bevriende ontlenaar.

Uw kredietverlening loopt lekker en na de vrienden en kennissen duiken vreemde gezichten op aan uw loket. U kent hun goede en kwade kanten niet of minder en daarom zal u voor het verstrekken van uw euro's een hogere vergoeding eisen. Het risico is gestegen dat u uw centen niet terugkrijgt en achter uw vergoeding (rente) kan fluiten.

Niet ingewikkelder dan dat is de jojo van de prijs of rente voor een staatsobligatie – een schuld papier van bijvoorbeeld België. Als de Belgische staat economisch en politiek goed tot voortreffelijk draait, is de kans dat de koper van of belegger in Belgisch overheidspapier (staatsobligaties), zijn geld op tijd en met een vergoeding (rente) terugkrijgt, groter dan als België losgeslagen geraakt en er twijfels groeien over de contractuele terugbetaling en de vergoeding. De risicograad van een staatsobligatie bepaalt haar rente. Voor het risicozwangere Grieks papier is de prijs het dubbele van de prijs voor het risicoarmere Belgisch papier. België is met zijn rente van rond 4% wel losser komen te staan van de best geprijsde, goedkoopste, want minst risicovolle, staatsobligatie: de Duitse. (FCR)

lag België er kleurloos bij. De landen van het euro-blok waren blauw gekleurd, de overige landen grijs. *NRC Handelsblad* kan weten, met zijn uitstekende verslaggeving over België, dat Vlaanderen blauw en Wallonië grijs is, bij een dergelijke evolutie. □

‘Entartete’ politiek

Vreemd dat Pappenheimer Jan Peumans in de problemen kwam door een beledigende uitspraak van Voltaire. Maar het publiek leerde Voltaire, hét gezicht van de Verlichting en de verdraagzaamheid, zo wel kennen als antisemiet. De brandstapel op met Voltaires boeken?

Op de tentoonstelling in de Brusselse Botanique over het werk van Yevgeny Khaldei, de regimefotograaf onder Stalin, viel een foto op van Yves Montand die als volbloed dandy over het Rode Plein paradeert, omringd door glunderende Sovjetmeisjes. De dvd's met films van de communist Montand de restafvalzak in?

Ook René Magritte en Pablo Picasso flirtten met het communisme. Het pennenmes in hun schilderijen? Is Céline geen begenadigd literator omdat hij diep in de collaboratie verzeilde? Zijn Leni Riefenstahls documentaires niet meer baanbrekend omdat ze werden gefilmd in opdracht van de Führer? Wat doen we met Willy Kessels, de Vlaamse fotografievnieuwener? Eerst zwenkend naar de communisten met zijn reportage over het leven in de Borinage en dan vol bewondering voor Joris Van Severen diens landdagen op de gevoelige plaat vastleggend. Zijn negatieven in een bad zuur dompelen? Niet meer lachen met kabouter Wesley omdat zijn geestelijke vader actief is bij de maoïsten?

Wie 'ja' antwoordt op de gestelde vragen, maakt zich schuldig aan McCarthyisme, de kunstenaar veroordelen wegens zijn politieke opvattingen. Het idee van de 'Entartete Kunst' hebben we gelukkig achter ons gelaten.

Maar hoe zit het met het omgekeerde McCarthyisme? Zakt je respect voor de zwarte medemens na het lezen van een Kuifje-album? Moet ik lid worden van Scientology, omdat ik van Tom Cruises *Far and Away* hou? Maakt het aangrijpende *La vita è bella* mij communist, omdat Roberto Benigni dat is?

Voorbeelden zat om te illustreren dat kunstenaars niet altijd geschikt zijn om te dienen als inspiratiebron bij maatschappelijke kwesties. Toch menen veel artiesten dat hun opvattingen méér gewicht in het politieke debat gooien dan die van gewone stervelingen. Als tweehonderd burgers zich afzetten van Vlaamse identiteitsvorming, dan zou dat geloofwaardiger zijn omdat ze in 'dé' cultuur werkzaam zijn? Wie daarvan onder de indruk is, staat mentaal op het niveau van pubermeisjes die zich graag zouden laten kleden door House of Déreon, de kledingslijn van zangeres Beyoncé. Want die zingt zo leuk ...

Uiteraard hebben kunstenaars het doorgaans moeilijk met het idee van een groepsidentiteit. Zij zijn per definitie individualisten. Toulouse-Lautrec of Van Gogh? Neem me mee naar elke tentoonstelling van hun werk, maar hun kijk op de samenleving laat me koud.

Laten we opletten voor de leer van de 'Entartete Politik', waarbij kunstenaars een [vernietigend] oordeel vellen over politici en wij worden geacht dat bij te treden omdat ze kunstenaar zijn.

'Ik zeg altijd: een goede artiest is open zoals een oude hoer', leren we van zanger Arno. Wie zijn wij om het orakel van Oostende tegen te spreken? En wat doen oude hoeren het liefst? Juist, ouwehoeren. □

4 minuten 33 seconden

Het bijzonderste televisiemoment van het afgelopen jaar was ongetwijfeld het optreden van de Nederlandse componist Reinbert de Leeuw in *De Wereld Draait Door*. De Leeuw bracht in december een live-uitvoering van John Cage z'n *4'33"*. De compositie voor piano uit 1952 tekent voor ruim vier en een halve minuut volgehouden, indringende stilte.

Te midden van 'uptempo' media, zorgde de integrale uitvoering van

Cages verklanking van de akoestische leegte voor een memorabel televisiemoment, door 1,4 miljoen kijkers aandachtig beluisterd.

De betekenisvolle 'sound of silence' was een verademing tussen de kakofonie van dagelijkse berichtgeving, interviews en commentaren die sedert 13 juni de Belgische politiek verklankt.

'Eindelijk goed nieuws van het formatiefront', kopte *De Standaard* half

Onredelijke onaangepastheid

In het in november royaal voorgestelde 'rapport van de Rondetafels van de Interculturaliteit' (de naam alleen al is een aanslag op de Nederlandse taal) wordt iedereen opgeroepen om in alle mogelijke situaties van het maatschappelijk leven 'redelijke aanpassingen' toe te staan aan 'nieuwe minderheidsculturen', met name om tegemoet te komen aan religieuze overtuigingen en praktijken van een deel van hun leden. De onaangepastheid van die overtuigingen en praktijken aan de gebruiken van het samenleven alhier moet dus worden beloofd met een aanpassing door de 'meerderheid'. Het meest gestraft hierdoor worden evenwel de nieuwe Vlamingen die zich wel wensen te integreren, die daardoor telkens opnieuw worden geassocieerd met die leden van hun zogenaamde gemeenschap die dat niet willen. Het beginsel van gelijke rechten voor iedereen wordt zo steeds meer vervangen door de toekenning van speciale rechten, waarvan de omvang blijkbaar recht evenredig moet zijn aan de mate waarin men weigert verantwoordelijkheid te nemen. Dat wordt dan verdoezeld door middel van een discours van rechten en plichten. Van speciale plichten die de keerzijde zijn van die speciale rechten is in de aanbevelingen alvast niet veel te merken. Nog kenmerkender is het geheel ontbreken in deze 'linkse kerk' (wat precies aantoont waarom het een linkse kerk is) van een cultuur van vrijheid-in-verantwoordelijkheid. Immers, tot op

zekere hoogte moeten we iedereen de vrijheid gunnen om onaangepast te blijven, maar dan wel op eigen verantwoordelijkheid.

De historisch gegroeide publieke cultuur in Vlaanderen is helemaal niet zo eigenzinnig (getuige het feit dat dezelfde linkse kerk stelselmatig een Vlaamse identiteit ontkent) dat nieuwkomers die zich niet op relatief korte tijd eigen kunnen maken. Ware het niet dat dezelfde kerk de vrijheden steeds meer versmacht door discriminatieverboden – de vrijheden van vereniging, meningsuiting, godsdienst en onderwijs zouden anders wel meer dan voldoende ruimte geven voor diversiteit. Als die vrijheden correct worden geïnterpreteerd, komen ze overigens niet met elkaar in conflict, terwijl een eis tot 'respect' voor 'nieuwe' meningen en praktijken enkel maar voorrang geeft aan de minst verdraagzame. Blijkbaar zijn de agitatoren die zich onverkozen als vertegenwoordigers van de nieuwe minderheden rond de tafel der *milquetisering* hebben geschaard, niet in die vrijheid-in-verantwoordelijkheid geïnteresseerd, maar in het beknotten van de vrijheden van de autochtonen en meer nog die van de dochters en zonen uit hun groep die wél willen integreren. Een heel ander geluid horen we gelukkig bij een reeks nieuw verkozen échte volksvertegenwoordigers van allochtone afkomst, die zich voluit voor de Vlaamse gemeenschap engageren in plaats van rapporten te schrijven waarin precies die Vlaamse gemeenschap het grote taboe blijkt te zijn.

december op de voorpagina om zes zinnen verder meteen te nuanceren dat er 'van een akkoord nog geen sprake kan zijn'.

Het is één van de vele duizenden zinnen die illustreren hoe de politieke journalistiek inmiddels bevangen geraakte door de verstikkende walm die dagelijks uit de partijpolitieke cocons opstijgt.

Die politiek-journalistieke interactie vermaakt schijnbaar onvermoeibaar elk tactisch gemanooeuvreer tot dagelijkse papjes die, los van elke beleidsmatige realiteit, nog overwegend in functie staan van de politieke beeldvorming.

Ondertussen kraken de mediatieke voorzetten van nauwelijks verhullende electorale besognes en partijpolitieke belangen. Dat de in december gelekte mail van Frank Vandenbroucke aanving met een expliciete bedenking over 'politieke perceptie' was in dat verband veelbetekend.

God en Klein Pierke

Op de publieke opinie maakt het inmiddels leeggeperste vocabularium over 'verantwoordelijkheid', 'moed', 'solidariteit', 'responsabilisering' en 'split-rates', de theatrale verontwaardiging en verongelijkte poses

inmiddels al lang geen indruk meer. De verbale inflatie van de politieke communicatie voedt enkel nog het opgestapelde ongeduld en de frustratie, of het moet zijn dat langgerokken promouitzendingen over Herman van Rompuy of Karel De Gucht in *God en Klein Pierke* her en der nog bekijken.

Ondertussen rijst de vraag hoe ver en hoe lang je als politiek journalist wil, kan en mee moet opstappen in die desinformerende mist van dagelijks beeld- en bladvullend politiek perceptiemanagement die voornamelijk de gapende leegte tussen twee verkiezingen moet overbruggen.

VRT-journaliste Goedele Devroy haakte in december alvast even af toen ze bij het zoveelste mediatiek uitvergroete dispuut verklaarde dat het te ingewikkeld was geworden om nog langer uit te leggen. 'De journalistiek gaf forfait, "the music died"', schreef Marc Reynebeau in *De Standaard*.

Journalisten zouden hun publiek een grote dienst bewijzen, mochten ze niet langer elke hijgerige riedel om politieke aandacht journalistiek verklanken. Zolang hun partituur onvoltooid blijft, lijkt het dus verstandiger om het politieke bedrijf wat vaker pontificaal links te laten liggen. 'Back to basics', zoals in *Cages 4'33"*. □

Nog steeds geen debat ten gronde over de islam in Vlaanderen

Men zegt wel eens dat het in Vlaanderen de goede kant op gaat met het debat over de multiculturele samenleving en de islam. Men vergist zich. Nederland is op dat vlak – onder meer dankzij Geert Wilders – gidsland. Terwijl Nederlandse islamkritische columnisten – Nahed Selim, Elma Drayer, Nausicaa Marbe, Amanda Kluveld, Michiel Hegener, Afshin Ellian, Sylvain Ephimenco, Hafid Bouazza, Carel Brendel ... – man en paard noemen over de islam, gaat men in Vlaanderen nog steeds een debat ten gronde over dit oorlogvoerend en totalitair systeem uit de weg.

] V r i j e T r i b u n e [

Welk islamdebat?

SAM VAN ROOY

Samen met Wim van Rooy samensteller van *De islam. Kritische essays over een politieke religie*.

NRC Handelsblad publiceerde in juli 2010 een opiniestuk met de titel: 'Moslims, bevrijd uzelf en u kunt alles'. Daarin stond geschreven: 'De islam ontnemt moslims hun vrijheid. Dat is jammer, want vrije mensen zijn in staat tot grote dingen, zoals de geschiedenis heeft geleerd. De Arabische, Turkse, Iraanse, Indiase, Indonesische volkeren hebben een enorm potentieel. Als ze niet de gevangenen van de islam zouden zijn, als ze zich konden bevrijden van het juk van de islam, als ze Mohammed niet meer tot rolmodel zouden nemen en zich zouden ontdoen van de duivelse Koran, dan zouden ze in staat zijn tot grote dingen, niet alleen ten bate van zichzelf, maar van de hele wereld.' Het zou een citaat kunnen zijn van een groot filosoof, maar het is van de leider van de Nederlandse PVV, Geert Wilders. De brief verscheen later, licht ingekort, in *De Standaard*. Arthur Schopenhauer, Gustave Flaubert, Jacob Burckhardt, Winston Churchill, Aldous Huxley, Michel Houellebecq, Claude Lévi-Strauss ... wisten al dat de islam niet deugt, maar ze zouden vandaag zoals Geert

Wilders op een schandelijke wijze worden berecht. En ze zouden door mensen als Jean-Luc Dehaene en Rob Riemen 'een gevaar voor de democratie' worden genoemd. Men vergist zich helaas van vijand. Er zijn immers 'gutmenselijke' politici die verklaren dat de sharia bij een tweederde meerderheid moet kunnen worden ingevoerd (de Nederlandse minister van Justitie Piet Hein Donner, 2006). Ook zijn er domme en/of opportunistische arabisten die, gesponsord door bepaalde olielanden, op geruststellende toon opperen dat de sharia voor 98 % overeenkomt met het Nederlandse recht (de Nederlandse arabist Maurits Berger in 2007). De verschrikkelijke beelden van de geseling van een vrouw die ons pas bereikten uit Soedan, laten zien wat er zoal in dat verschil van 'slechts 2%' zit.

Het feit dat er naast de VN een Organization of the Islamic Conference (OIC) bestaat, die 57 (islam)landen telt met inbegrip van de Palestijnse Autoriteit, en met landen zoals Mozambique en Togo, waar moslims niet eens een meerderheid vormen, zou al

voldoende achterdocht moeten wekken bij westerse leiders en opiniemakers. Het feit dat de OIC in blok de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens afwijst en in zijn islamitische tegenhanger, de 'Caïroverklaring van de Mensenrechten in de Islam', stelt dat de 'mensenrechten in de islam' steeds in overeenstemming moeten zijn met de sharia, zou bij ons moeten hebben geleid tot het diepe besef dat de 'clash of civilizations' een onafwendbaar feit is. Sharia en jihad staan immers diametraal tegenover vrijheid en vrede, en ze zijn onmogelijk los te koppelen van de essentie van de islam.

Echter, hoe duidelijker de islamwereld zijn afkeer – inherent aan de leer van Mohammed – van de westerse waarden uit, hoe stiller het blijft in de Vlaamse media. Nadat Angela Merkel het wereldnieuws had gehaald – maar menig straathoekwerker, politieagent en onderwijzer wist dat natuurlijk al lang – door te stellen dat de multiculturele samenleving totaal is mislukt, en Yves Leterme zei dat ze gelijk heeft 'in die zin dat het integratiebeleid niet steeds de heilzame effecten heeft gehad die men ervan verwachtte', volgde in *De Standaard* een reeks opinies waarin het woord 'islam' niet één keer voorkomt. Behalve af en toe Mia Doornaert mag niemand er de vinger op de wonde leggen. Gesubsidieerde Kifkiffers en CGKR-adepten, gluisperige sociologen à la Nadia Fadil, naïeve 'stafmedewerkers intercultureel management', ngo-'gutmensen' en de Jan Blommaertsen van deze wereld zetten nog steeds de toon in onze media en leveren hun opinies op bestelling: dé islam bestaat niet, culturen zijn gelijkwaardig. Dat (men in) de islamitische wereld voortdurend het absolute tegengestelde zegt, schrijft en predikt, wordt genegeerd. En de islamkritische opinies van moedige mensen zoals ex-straathoekwerker Peter Calluy, hoogleraar Ronald Commers en hindoloog Koenraad Elst, worden niet of nauwelijks geplaatst. □

Industrie verankeren én diensten exporteren

De Vlaamse regering spant zich in om de industrie in Vlaanderen niet te laten teloor gaan. Een belangrijk spoor daartoe is de verankering van industriële beslissingscentra. Daarnaast dient evenwel ook het groeipotentieel aan diensten beter te worden benut, van bedrijfsadvies over gezondheidszorgen tot toerisme.

JAN VAN DOREN

De Vlaamse regering lanceerde begin 2010 Staten-Generaal voor de industrie. De rake klappen die de financieel-economische crisis toebracht aan de Vlaamse industrie – met Opel als blikvanger – schudde iedereen wakker. De Leuvense econoom Paul De Grauwe mag dan wel beweren dat de industrie in Vlaanderen een aflopende zaak is, in vele Europese landen groeit het besef dat een economie zonder industriële basis zwak staat in de globale economie.

In statistieken is het aandeel van de industrie in onze economie de voorbije decennia systematisch gedaald. Het gaat nog om amper een kwart van de toegevoegde waarde en een vijfde van de tewerkstelling. Maar deze cijfers onderschatten het indirect effect van de industrie voor de economie. Ten eerste hebben talrijke industriële bedrijven steeds meer activiteiten uitbesteed, zoals schoonmaak, onderhoud, bewaking, transport, verzending, loonadministratie ... Die verschuiven in de statistieken naar de dienstensectoren, maar het is wel degelijk de industrie die er aan de basis ligt.

De industrie heeft ook een hefboomeffect voor de economie doordat ze de bulk van de investeringen in onderzoek en ontwikkeling voor haar rekening neemt en zo een belangrijke factor van vernieuwing is. Nog belangrijker is dat onze export alsnog in hoofdzaak een industriële aangelegenheid is. Het is vooral de export van goederen die ons in staat stelt op internationale markten actief te zijn en op die manier inkomens te halen uit de wereldeconomie, die we nodig hebben om de invoer van goederen en diensten te kunnen betalen.

Voorts leidt de internationale concurrentiedruk bij de industrie tot aanhoudende investeringen in een verbetering van de efficiëntie van bedrijfsprocessen, met sterke productiviteitsstijgingen tot gevolg. Onze industrie is daarin kampioen, mede omdat de hoge loonkosten onze bedrijven dwingen om zoveel mogelijk arbeid uit te sparen. Dat betekent dat voor eenzelfde omzet er minder arbeidskrachten nodig zijn. Productiviteitsstijgingen en internationale concurrentie zetten ook druk op de prijzen zodat de industriële productie ingedrukt kan dalen – ook al stijgt het volume.

Beslissingscentra

Onze industrie blijft een essentiële basis voor onze welvaart en hefboom voor economische groei. Om deze industriële basis te verzekeren, is vooreerst een beleid nodig om behoud en expansie van de industrie voort te verzekeren door de internationale concurrentiekracht te versterken: beperking van de loonkosten en fiscale lasten, snellere vergunningen en beperking van administratieve rompslomp, beschikbaarheid van technisch geschoolde arbeidskrachten ...

Daarnaast is het ook van groot belang om meer industriële beslissingscentra in handen te hebben. Recent onderzoek bevestigt dat internationale groepen meer toegevoegde waarde en jobs creëren in de hoofdzetels dan in buitenlandse filialen. De filialen ondergaan een dubbele concurrentie: de internationale concurrentie met andere groepen en de interne concurrentie tussen filialen en hoofdzetel. Ook hiervoor moet het beleid meer aandacht hebben. Zo kan

nog meer worden gewerkt aan Vlaamse investeringsfondsen die Vlaams spaargeld meer leiden naar Vlaamse groeibedrijven, of aan een betere opvolging in en verdere professionalisering van Vlaamse familiale groepen. We hebben meer nood aan Vlaamse kmo's die doorgroeien tot multinationals. Scandinavische landen, Nederland en Zwitserland tonen dat dit ook voor kleine economieën kan. Belangrijke succesfactor daarbij is te vertrekken van onze huidige knowhow waarin we voorsprong hebben, bijvoorbeeld inzake onze voedingsindustrie, technisch textiel, voertuigenindustrie, medische technologie of elektronische betaaltechnologie.

Internationale diensten

Paul De Grauwe heeft gelijk dat het aandeel van de diensten in onze economie allicht voort zal groeien. Overigens vervaagt het onderscheid tussen industrie en diensten: een product wordt steeds meer gekoppeld aan diensten voor de klant. Ook daar ligt een grote uitdaging, met name de ontwikkeling van nieuwe diensten, aan betere prijs-kwaliteit, die we ook internationaal kunnen verkopen. Daarbij beschikken we over enkele troeven of zelfs natuurlijke grondstoffen. Denk aan ons cultureel aanbod waarmee we een stroom toeristen uit China, India of andere groeilanden kunnen aantrekken, of onze kennis van de EU verankerd in Brussel die we in adviesverlening aan bedrijven kunnen te gelde maken. Het plan 'Vlaanderen in Actie' heeft oog voor dit potentieel aan diensten, maar concrete acties zijn ook hier nodig. □

‘Laat ons hier niet alleen achter met de socialisten’

Verlatingsangst in Wallonië

In Vlaanderen stelt men terecht vast dat de Franstaligen mordicus aan België vasthouden uit een soort van verlatingsangst. Nergens is die vrees zo groot als bij de Waalse bedrijfsleiders.

FREDERIK DEKEYSER

Elio Di Rupo die bij de Cercle de Wallonie met alle égarde wordt ontvangen: het is een wat vreemd beeld. Een mens zou verwachten dat de PS-voorzitter daar met pek en veren wordt buitengedragen. Want wie is meer verantwoordelijk voor de Waalse economische neergang dan de Waalse socialistische partij? Het kan tegenwoordig geen kwaad te verwijzen naar de stakingen tegen de Eenheidswet van vijftig jaar geleden. Toen eiste de Waalse Beweging economisch zelfbestuur. Men ging er van uit dat federalisme de enige manier was om Wallonië uit het economische moeras te halen. Vandaag is duidelijk geworden dat de Waalse beleidsvoerders die extra bevoegdheden slecht hebben aangewend. Het Waalse inkomen bedraagt slechts 70% van het Europese gemiddelde. In alle rangschikkingen staat Wallonië tussen de minst welvarende Europese regio's zoals Zuid-Italië of gebieden in Roemenië en Bulgarije.

Waalse sirenenzang

Voor Waalse ondernemers is het anno 2010 vaak vechten tegen de bierkaai. Akkoord, wie in Wallonië wil investeren kon de voorbije jaren rekenen op een aantal troeven die tussen Doornik en Aarlen ter beschikking waren. Zo was er het Europees subsidiegeld dat door de Waalse overheid werd gebruikt om een interessanter investeringsklimaat te creëren. Ook de twee Waalse Marshallplannen leggen de nadruk op investeringen. Subsidies, goedkope bedrijventerreinen, geen administratieve rompslomp: Wallonië biedt het allemaal in grote aantallen aan. Talrijke Vlaamse bedrijven zijn op die sirenenzang ingegaan. Eerst in de streek van Moeskroen, later in andere delen

van de provincie Henegouwen. Met de gasramp in Gellingen in 2005 werd bijvoorbeeld duidelijk dat er op de industriezone van het dorp talrijke Vlaamse bedrijven waren gevestigd. Vandaag komt men in heel Wallonië Vlaamse bedrijfsleiders tegen. Beweren dat Wallonië een economische woestijn is, klopt dus niet. Maar wie stelt dat dit een eldorado is voor ondernemingen, doet de waarheid al evenzeer geweldaan. De getuigenissen van bedrijfsleiders wijzen allemaal in dezelfde richting: de Waalse overheid is zeer vriendelijk wanneer we in de regio een vestiging willen bouwen maar zodra we aan de slag zijn, komen de vakbonden langs de achterdeur binnen en leggen ze allerlei eisen op tafel. Het sterk gesyndiceerde Wallonië en de daaraan gekoppelde beperkte flexibiliteit van de Waalse werkkrachten is een probleem.

Twijfel

Men zou daarom dus kunnen denken dat de Waalse ondernemersfederatie Union Wallonne des Entreprises (UWE) een groot pleitbezorger is van meer economische bevoegdheden. Een regionalisering van het arbeidsmarktbeleid zou bijvoorbeeld toelaten dat er een oplossing wordt gevonden voor de

hoge Waalse jeugdwerkloosheid. Daar waar in Vlaanderen de werkloosheid van 50-plussers een probleem is, kampt Wallonië vooral met een hoge jeugdwerkloosheid. En regionale Waalse cao's zouden kunnen toelaten dat de Waalse werknemers een loon krijgen dat in overeenstemming is met hun productiviteit. Maar de UWE staat niet op de barricades voor een eigen arbeidsmarktbeleid.

Zo is de UWE ook een tegenstander van regionale vennootschapsbelasting. De reden die ze daarvoor aanhaalt, is dat het een aantal zaken veel complexer zal maken voor bedrijven die in verschillende regio's actief zijn. Dat is een drogreden. UWE twijfelt aan de zin van een regionale vennootschapsbelasting omdat de Waalse ondernemers bang zijn dat de PS die belasting zal verhogen eens ze naar de deelstaten wordt overgeheveld. Hier komen we tot de kern van de zaak: in Waalse ondernemerskringen heerst een grote verlatingsangst omdat men ervoor beducht is in een op termijn onafhankelijk Wallonië terecht te komen dat een zuiver links economisch beleid voert. Dat is nu al voor een deel het geval, maar omdat een aantal economische hefboomen federaal zijn, rekenen de Waalse ondernemers op de meer bedrijfsvriendelijke Vlamingen om op de rem te staan.

België is voor de UWE een soort van economische levensverzekering. Zolang de Vlamingen de financieel-economische bakens mee uitzetten, zullen de bedrijven toch nog een beetje ademruimte krijgen. Waalse bedrijfsleiders zeggen het ook tegen hun Vlaamse collega's: 'Laat ons hier niet alleen achter met die socialisten.' □

Van 'Freie Deutsche Jugend' tot bondskanselier

De IJzeren Kanselier

De Oost-Duitse natuurkundige Angela Merkel was in de DDR lid van de 'Freie Deutsche Jugend', de jeugdbeweging van het regime, en aan de Academie voor Wetenschappen secretaris voor agitatie en propaganda. Via 'Demokratischer Aufbruch', een van de vele in de DDR in 1989 ontstane volksbewegingen, trad zij eerst toe tot de Oost-Duitse christendemocratie CDU en na de hereniging tot de CDU.

THEO LANSLOOT

Politiek brak ze door in 1999 na de zogenaamde 'CDU-Spendenaffäre'. De partij moest dan toegeven dat zij zwaar tegen het 'Parteiengesetz' had gezondigd door het aanvaarden van grote sommen geld waarvan herkomst en gebruik toen niet en vandaag nog altijd niet helemaal duidelijk waren. Zij verbrak resoluut de band met haar politieke peetvader, voormalig bondskanselier Helmut Kohl, die haar minzaam maar ook ietwat neerbuigend 'das Mädchen' placht te noemen. Dat is zij allang niet meer. Sedert 2005 is zij de eerste vrouwelijke kanselier van de Bondsrepubliek. Van 2005 tot 2009 regeerde zij met een grote coalitie van christendemocraten en socialisten. Sedert 28 oktober 2009 leidt zij een regering van met de liberale FDP.

De Bondsrepubliek is het economische zwaartepunt van de EU en de hoeksteen van de eurozone. Door de kostprijs van de hereniging in 1990 is zij echter niet meer zo welvend als voordien. Duitsland is nu veel meer een Midden-Europees dan een West-Europees land. Zijn onvoorwaardelijke loyaliteit voor de Navo is niet meer wat ze eerder was. Zijn inzet voor de EU evenmin. Duitslands huidige leiders hebben de Tweede Wereldoorlog niet meegemaakt en kampen daarom niet meer met de schuldgevoelens van hun voorgangers. Is Duitsland daarom minder betrouwbaar binnen de Navo of de EU? Geenszins. Zoals de overige lidstaten, laat het land nu gewoon zijn eigen belangen voorgaan en geeft het dit ook openlijk toe.

De ijzeren kanselier heeft de Duitsers harde besparingen, begrotingsdiscipline en loonmatiging opgelegd waardoor de Bondsrepubliek het nu economisch erg goed

doet. De groeicijfers zijn, vooral vergeleken bij die van de EU-partners, uitstekend. Duitsland verwacht dus een zelfde discipline van de EU-partners. Merkel gaat er echter al te licht aan voorbij dat Duitsland zelf ook profiteerde van de stabiele euro en van de schulden van zijn partners.

Eurozone

Merkels verzet tegen een reddingsoperatie voor Griekenland kreeg in eigen land veel bijval. Het boulevardblad *Bild Zeitung* vergeleek haar met Otto von Bismarck, de ijzeren kanselier uit de 19de eeuw onder de kop 'Duitsland geen betaalmeeester van Europa' – wat beslist grotendeels de Duitse publieke opinie weergeeft. Aanvankelijk wou Merkel daarom eigenlijk geen reddingsoperatie voor Griekenland. Uiteindelijk kwam zij eerst tot een akkoord met de Franse president Sarkozy dat aan al haar vereisten voldeed en legde dit pas daarna, als een voldongen feit, aan de overige eurolanden voor. Als Ierland aan de beurt kwam, schuwde zij geen uitspraken waardoor de financiële markten nog dieper wegzakten omdat zij daardoor makkelijker onpopulaire Europese maatregelen aan haar kiezers kon verkopen. Duitsland moet immers het grootste deel van de noodfondsen leveren voor Griekenland en Ierland. Hetzelfde geldt voor het tegen 2013, onder Duitse druk, geplande Europese 'stabiliteitsmechanisme' dat eurolanden met financiële moeilijkheden moet helpen maar ook bestraffen door ze eventueel hun stemrecht te ontnemen. Dit vergt een lichte wijziging aan het Verdrag van Lissabon zonder nieuwe volksraadplegingen. Hoe dit moet gebeuren is nog niet duidelijk. Berlijn wil een

mechanisme waarbij naast de belastingbetaler ook beleggers en bedrijven voor de crisissen opdraaien.

Het voortbestaan van de eurozone hangt dus grotendeels af van Duitsland en zijn bondskanselier Angela Merkel. Zij beseft dat er in een steeds minder Europese maar steeds meer globaliserende wereld, ook voor Duitsland buiten de eurozone geen alternatief is. Wil zij politiek overleven moet zij echter rekening houden met de Duitse publieke opinie, het voor de EU vaak koele federale parlement en het soms erg kritische standpunt van het Grondwettelijk Hof inzake de EU en de Duitse soevereiniteit. Of zij er zonder politieke of ten minste fiscale of budgettaire unie in slaagt de eurozone te redden is nog maar de vraag. Hoe dan ook dreigt zij daarbij een grotere rol van het IMF te moeten aanvaarden ten koste van de Duitse soevereiniteit. □

Angela Merkel opnieuw populair door verzet tegen Griekse reddingsoperatie.

[Foto © Reporters]

De culturele contrarevolutie in Vlaanderen

Solidariteit zonder grenzen

De culturele sector is een actiegroep rijker: 'Solidariteit maakt een cultuur groot'. De initiatiefnemers zijn acteur Dirk Tuypens, musicus Lieve Fransen en beeldhouwer Lebuïn D'Haese. Ondertussen worden ze gesteund door meer dan 200 anderen 'die beroepsmatig met cultuur bezig zijn'. Het zijn de usual suspects: het kruim van de Vlaamse culturele scene en bevriende academici. Ze verwerpen de Vlaams-nationale benadering van cultuur, omdat die leidt tot een 'proces van uitsluiting en vervreemding'.

PIETER BAUWENS

De concrete aanleiding was de laatste 11 jultoespraak van Vlaams Parlementsvoorzitter Jan Peumans. Die zag een gebrek aan Vlaamse identiteit en riep de Vlaamse regering op om daar verandering in te brengen. Peumans hekelde *en passant* ook nog 'een aantal artistieke en intellectuele kringen voor wie het *bon ton* is het Vlaamse identiteitsgevoel te minimaliseren, ja zelfs te ontkennen'.

En dat kan die cultureel-intellectuele kring zich niet zomaar laten zeggen. 'We schreven onze oproep omdat we niet willen dat mensen misprezen of uitgesloten worden, wanneer ze hun cultuur en identiteit breder zien dan "Ik ben een Vlaming en daar ben ik fier op"', was het antwoord (DM 28 okt.).

Het requisitoir

In een opinieartikel in *De Morgen* (19 okt.) legt 'Solidariteit maakt een cultuur groot' uit, dat de Vlaams-nationale visie op cultuur er een is van uitsluiting en vervreemding. Want de Vlaamse identiteitsvorming heeft een verwerpelijke trekje: 'de ene cultuur wordt de hemel in geprezen, de andere – de Belgische – wordt verwenst. Dat is voor ons onaanvaardbaar.'

'Solidariteit maakt een cultuur groot' onthult ook de verborgen agenda van het Vlaams-nationalisme, in de tekst verengd tot de N-VA. Het is een economisch nationalisme. De Vlaamse identiteit moet leiden naar een Vlaanderen 'waar het economisch gewin primeert en de sociale verworvenheden afgebroken worden'. In naam van de competitiviteit gaan het pensioen, de

uitkeringen en de bijstand allemaal onder het nationalistische snoeimes.

Om die sociaaleconomische agenda door te voeren rekenen de Vlaams-nationalisten op Europa. Maar net dat asociale Europa is de vijand van links. De Europeanen moeten

Is meer België wel de juiste keuze voor links?

zich niet verdelen in strikt afgebakende cultuurgemeenschappen, maar samenwerken aan de ontwikkeling van een sociaal Europa en Europese samenhang. Het model voor dat Europa van de toekomst is: het meertalige interculturele België met zijn kosmopolitische hoofdstad van Europa! Het ligt 'binnen de mogelijkheden van ons land om op dit vlak een lichtend voorbeeld van eenheid en solidariteit te zijn. Een model voor de samenleving van morgen'.

Grenzen

De culturele sector en bij uitbreiding links in Vlaanderen kiest dus voor meer België of zeker niet voor meer Vlaanderen. Maar is dat wel de beste strategie? Tinneke Beeckman is postdoctoraal onderzoekster aan de VUB waar zij werkt rond politieke filosofie. Zij gaat niet mee in de anti-Vlaamse kritiek.(DM 28 okt.).

Volgens Beeckman is het 'logisch dat links het economisch rechtse programma van de N-VA bestrijdt. Maar teruggrijpen naar een status-quo voor België volstaat niet als project'. Beeckman stelt dat staten, bij ons het Belgische niveau, steeds minder vat hebben op de economische veranderingen, denk aan de euro bijvoorbeeld. Een gevolg daarvan is dat de regio's economisch het voortouw nemen. 'Dat Vlaanderen aan belang wint, is dus een logische historische evolutie, geen terugkeer naar de duistere tijden van het nationalisme'. Links moet volgens Beeckman leren inzien dat het federale niveau meer blokkeert dan regelt. De oorzaken zijn onomkeerbaar: geen unitaire partijen, gesplitst kiespubliek, gesplitste publieke opinie ... 'Zelfs een federale kieskring kan dit niet omkeren,' stelt Beeckman. 'Decentralisatie en het respecteren van de subsidiariteit (het organiseren van bevoegdheden op lokaal niveau)' is wat we nodig hebben.

Het pleidooi van Beeckman past in een nieuw discours dat in de internationale academische en culturele wereld opgang maakt. Daarin wordt gewezen op het nut van grenzen. Een stevige plaatselijke democratie, gedragen door een gemeenschap die zichzelf als gemeenschap ziet, dus met een eigen identiteit, is een basisvoorwaarde om de hegemonie van de globalisering te doorbreken. Beeckman pleit niet voor een onafhankelijk Vlaanderen. Maar inherent aan haar pleidooi is de vaststelling dat de argumenten die 'Solidariteit maakt een cultuur groot' aanbrengt, verouderd zijn of naast de kwestie. Hun Belgische dromen zijn bedrog. □

Vreemde ogen

Uit de late middeleeuwen en vroegmoderne tijd zijn er heel wat ooggetuigenverslagen overgebleven over het dagelijkse leven in de Lage Landen – vooral dan over de rijkere gewesten: Vlaanderen, Brabant, Zeeland, Holland. De Vlaamse lakennijverheid, de Brugse haven met haar Hanze-afgevaardigden, de Antwerpse doorvoerhaven voor de continentale jaarmarkten... De Nederlandse delta (in de 15de-16de eeuw zou men van 'Vlaamse' spreken, als *pars pro toto* voor alle Lage Landen) was het Singapore van de vroegmoderne tijd. Daarom ook zakten vele handelaars, geleerden en fortuinzoekers af naar het dichtstbevolkte deel van de westerse christenheid. Velen penden hun ervaringen neer, keken met grote vreemde ogen naar de commerciële bedrijvigheid, de drukke steden en de rijkdom van de 'Vlamingen'. Uit die ervaringen putte de jonge historicus Joey De Keyser om alle clichés van Europese toeristen *avant la lettre* te verzamelen in het meesterwerkje *Vreemde ogen*.

De Keyser valt niet alleen terug op de alombekende werken van Guicciardini en Dürer. Hij verzamelde ook gegevens en indrukken van handelaars, humanisten en diplomaten uit het toenmalige Frankrijk, Engeland, (Noord-)Italië, Spanje en Duitsland. Het levert een indringend rapport op van het dagelijkse leven in Brugge, Gent, Antwerpen, Amsterdam en de hele rivierdelta. Politiek, taal, handel en nijverheid, eten en drinken... De Keyser heeft oog voor alle domeinen van de samenleving en schreef een stijlvol overzicht van wat verplichte lectuur zou moeten zijn voor elke (amateur-)historicus. (KDr.)

- Joey De Keyser, *Vreemde ogen. Een kijk op de zuidelijke Nederlanden. 1400-1600*. Meulenhoff-Manteau, €22,50, isbn 978 90 8542175 7

Botsende beschavingen

Veel heeft u niet gehoord over het perserse boek *De Islam*; pertinente meningen over de islam binnen en buiten België. Deze pertinente meningen druisen in tegen het laffe, modieuze denken over deze achterlijk makende politieke religie en zij worden verdonkeremaand door de deftige pers. De islam zit in de handen van radicalen die *dar al-harb* (huis van de oorlog, uw en mijn wereld) willen onderwerpen aan *dar al-islam*. Het doel van deze soldatenreligie is 1400 jaar oud en eeuwig. Allochtone knokkers in Zelzate, moord op christenen in Irak en Pakistan, eerwraak in Vlaamse steden, het doden van afvalligen, structureel geweld van mannen tegen vrouwen, dames verkleed als lijkwade zijn geen ongevalletjes; zij volgen existentieel uit een ongeëmancipeerde godsdienst. Zijn er dus geen brave, sympathieke moslims hier en elders? Uiteraard, maar dat argument is prietpraat. In 1929 had de nazipartij 178 000 leden, 0,25 procent van de Duitsers. Een zwijgende meerderheid is klei in de handen van elke gemotiveerde en gefrustreerde voorhoede. Zeker een die stikt in het Arabische geldt.

De Islam, kritische essays over een politieke religie, uitgegeven door ASP, bundelt, in redactie van Wim en Sam van Rooy de strijdvaardige opinies van dertig Belgen en buitenlanders. Vader en zoon Van Rooy zijn progressieve vrijzinnigen en balen van de schijnheiligheid van hun linkse vrienden, ex-vrienden en massa's feministen. (FC)

- Wim en Sam van Rooy, *De Islam, kritische essays over een politieke religie*. ASP, 784 blz., €29,95, isbn 978 90 5487783 7

Zelzate

Is het Boontje die tot ons spreekt in dit boek over meer dan een halve eeuw sociale en politieke geschiedenis van de microkosmos Zelzate? De 'ge'-figuur waarin de auteur zich hult, doorkruist de fabriekstad waar rood en donkerrood – socialisten en 'amadezen' – zoveel territoriumgevechten met elkaar hebben geleverd. 'Ge': dat is de jonge journalist Thomas Blommaert wiens onthullingen in *Solidair*, het weekblad van de Partij van de Arbeid (PVDA), zelfs door *De Morgen* worden overgenomen. Ge borstelt levensechte portretten van volksmensen, arbeiders, lokale politici. Ge waart gefascineerd door de 21,7 % die de marxisten van de PVDA bij de laatste gemeenteraadsverkiezingen van 8 oktober 2006 behaalden. Ge noemt ze 'aardverschuivers' omdat ze nergens anders in Vlaanderen zo een succes behalen. 'Zelzate' is het verhaal van de afkalving van de macht van de socialisten. De komst van staalfabriek Sidmar in de jaren 1960 droeg daartoe bij. Veel arbeiders werden van buiten het rode Zelzate aangeworven. In de jaren 1970 duiken echter de mannen van Amada op die van Sidmar een rode, een donkerrode burcht willen maken. Ook de dokters van 'Geneeskunde voor het volk' weten met hun groepspraktijk een kwart van de Zelzatenaren aan zich te binden. De mensen keren zich af van de 'carrièrejagers' van de sociaaldemocratie, de PVDA plukt de vruchten van haar strijd tegen velerlei belastingen én van haar nabijheid bij de gewone mensen. Zou Zelzate dan toch een laboratorium kunnen zijn zoals 'ge' opmerkt? (DR)

- Thomas Blommaert, *Ik was nog nooit in Zelzate geweest*, Epo, 243 p., €17,00, isbn 978 90 6445 585 8

Karl Van Camp: naar 't Pallieterke 2.0

'Als de nieuwe hoofdredacteur van 't Pallieterke wil ik het blad beter op de kaart zetten in Vlaanderen en de titel binnenbrengen in de 21ste eeuw. We moeten de spreekuis zijn van iedereen die zich inzet voor de Vlaamse zaak. Dat houdt in politiek en communicatief een plaats innemen in het midden van de driehoek Vlaams Belang, N-VA en de Vlaamse vleugel van CD&V.'

'Daarnaast is er zeker nog groei mogelijk in de niet-partijpolitieke Vlaamse Beweging. De verjonging en vernieuwing wil ik concreet maken door bijvoorbeeld het taalgebruik op te schudden. Je kan tienmaal het woord Niveanen gebruiken voor N-VA'ers, maar nadien draagt het begrip een baard en na een tijd is het geheimitaal. Ik wil doorzichtiger Nederlands en algemeen begrijpbare woorden. Ook met het oog op een nieuw publiek dat weinig snapt van Vlaamse codes en dubbele bodems.'

'Vorige maand begonnen twee nieuwe auteurs en er volgen er nog. En wie blijft beweren dat 't Pallieterke niet meegaat met zijn tijd, moet ik wijzen op het feit dat wij als enig weekblad een jonge, vrouwelijke cartoonist aan het werk zetten. Een primeur in de Lage Landen. Een wekelijkse elektronische nieuwsbrief ondersteunt sinds kort het blad én

een serieuze verkoopcampagne loopt sedert twee maanden met gunstig gevolg.'

Tussen de rinkelende telefoons door luistert en antwoordt Karl Van Camp (50). Sinds 1 december is hij de nieuwe hoofdredacteur van het onafhankelijke, non-conformistische en radicale Vlaamse weekblad. Het Vlaamse zit in zijn genen. Grootvader Ferdinand Van Camp was actief in de Frontpartij, maar had niet de kans om zijn flamingantisme door te geven want stierf toen Karl vijf jaar was. De ouders wakkerden de Vlaamse interesse niet aan; broer en zus zijn evenzeer neutraal. De steekvlam was het enthousiasme (en de onderlegdheid) van leerkracht geschiedenis Ludo Gerits. Hij droeg een kaki parka met een Vlaamse Leeuw op de mouw. Wat niet evident was in het katholieke Sint-Jan-Berchmanscollege.

'Veel interviews met flaminganten wijzen er dikwijls op dat een leerkracht vaak de aanstoker is geweest voor hun interesse in het Vlaamse gedachtegoed. Op de leeftijd van 16 jaar komen er meer geschiedkundige en politiek getinte thema's aan bod en je ontmoet op school dan soms ook gelijkgezinden. Natuurlijk bepaal je zelf de richting die je uitgaat. Ik denk dat het zaaizaad in mijn familie zat en tot wasdom kwam door de geschiedenislessen van Gerits.'

Karl Van Camp werd actief flamingant aan de Sint-Lucas Hogeschool in Brussel waar hij architectuur studeerde. 'Het was sinds mijn kinderjaren een droom om architect te worden. Toen ik vijf was, kwam er een architect aan

huis voor een bouwopdracht. Door hem ben ik begonnen tekenen en op woensdagnamiddagging ik met mijn vader steevast mee naar de werf. In de jaren 1980 heb ik in Brussel de lokale tak van de Nationalistische Studentenvereniging (NSV) opgericht. Op die manier kwam ik met veel Vlaamse militanten en politici in contact. Je zou er verbaasd van opkijken wie toen allemaal lid was van NSV en nadien is stilgevallen of van kamp veranderd. Grappig en leerzaam is dat tegelijkertijd.'

In Brussel ergerde Karl Van Camp zich aan 't Pallieterke: 'Omdat er nooit iets verscheen over NSV-Brussel, schreef ik een satirische brief naar uitgeverhoofdredacteur Jan Nuyts. Enkele dagen later antwoordde hij op zijn manier dat hij geen correspondent in Brussel had en dat ik dringend contact moest opnemen. Zo begon ik in 1982 als studentencorrespondent in Brussel. Geleidelijk aan ging ik meer en meer stukjes schrijven. Toen ik mijn diploma had behaald, ben ik blijven doorgaan met interviews en dossiers. Na enkele jaren organiseerde ik ook enkele promotieacties voor 't Pallieterke. Door mijn beroepsactiviteiten is in de jaren 1990 mijn inzet voor 't Pallieterke en de Vlaamse zaak wat afgenomen, je kan ook niet alles blijven volhouden.'

Het wekelijks uitgeven is een niet te onderschatten opdracht. Maar Karl Van Camp is extra gemotiveerd: 'Dit weekblad is het laatste medium dat nog in Vlaamse handen is en waar de ruime Vlaamse Beweging aan bod komt. Dat mag niet verloren gaan.' □

BARRY MAERTENS

Doorbraak is een uitgave van de Vlaamse Uitvergroep (VLUG).
Doorbraak is lid van de Unie van de Uitgevers van de Periodieke Pers.

REDACTIE

Passendalestraat 1A, 2600 Berchem
redactie@doorbraak.org
www.doorbraak.org
T 03 320 06 30 - F 03 366 60 45
ISSN 0012-5474

ABONNEMENTEN

Jaarabonnement 11 nummers
(verschijnt niet in augustus)
Abonnement € 25
Internetabonnement € 15
(mits opgave van elektronisch adres)
Studentenabonnement € 10
(mits opgave van elektronisch adres)
www.doorbraak.org/abonneren
administratie@doorbraak.org
IBAN BE 91 736001271976
BIC KREDBEBB

TUSSENDOR

Gratis tweewekelijkse e-zine met actualiteit en commentaar
www.doorbraak.org/tussendor

HOOFDREDACTEUR

Pieter Bauwens

CHEF POLITIEK

Peter De Roover

EINDREDACTIE

Karl Drabbe, Marc Van de Woestyne

KEANREDACTIE

Pieter Bauwens, Frans Crols,
Bernard Daelemans, Mathias Danneels,
Peter De Roover, Karl Drabbe,
Dirk Rochtus, Jean-Pierre Rondas,
Marc Van de Woestyne, Roger Van Houtte

DOORZITTER REDACTIE-ADUIESRAAD

Frans Crols

DOORMGEUING

Lut Lambert (Foar Dy)

MEDEWERKERS

Ludo Abicht, Jacques Claes, Dirk Degraaf,
Frederik Dekeyser, An De Moor,
Vincent De Roeck, Herman Deweerd,
Koenraad Elst, Bart Maddens,
Theo Lansloot, Barry Maertens,
Marc Platel, Eric Ponette,
Matthias E. Storme, Frank Thevissen,
Luc Van Braekel, Jan Van de Castele,
Kathleen Van den Heuvel, Jan Van Doren,
Wart Van Schel, Pieter-Jan Verstraete

CARTOONS

Erwin Vanmol

FOTO'S

Wim Van Capellen (Reporters)
Doorbraak

VERANTWOORDELIJK UITGEVER

Pieter Bauwens
Maurits De Smetstraat 12
9308 Hofstade

WAAR IDEEËN BLOEIEN

Idee!
Ecocheques
inleveren

Eurotuin Merelbeke: Fraterstraat 111 - T: 09/232.13.31
Eurotuin Deinze: Gaversessteenweg 222 - T: 09/387.09.90
 Open maandag t.e.m. zondag van 9 tot 18.30 uur
 Dinsdag gesloten - www.eurotuin.be

80 jaar comfort en veiligheid.

Taxi - Minibus - Ceremonie - Zakenvervoer - Luchthavenservice

WWW.ANTWERP-TAXI.BE

03 238 38 38

Splits zelf de sociale zekerheid!

Hoogstratenplein 1 - Mechelen • www.vnz.be

Vlaams & Neutraal Ziekenfonds

UW VRIJHEID, UW ZEKERHEID

Overtuigd Vlaams

Het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds steunt resoluut de eis van de Vlaamse Beweging voor de splitsing van de sociale zekerheid.

Dit is geen egoïsme maar een gezonde solidariteit met de huidige en toekomstige generaties Vlamingen. Enkel met een Vlaamse ziekteverzekering kan er een doeltreffend gezondheidsbeleid gevoerd worden.

Bewust Neutraal

Meer dan 85.000 leden weten dat het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds partijpolitiek neutraal is. Onze ongebonden positie zorgt er ook voor dat zowel patiënt als zorgverstreker compleet vrij zijn in hun keuze. Daardoor geniet het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds een ijzersterke klantgerichte en sociale reputatie.

Verrassend voordelig

Bij het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds zit u goed wat de door de wet verplichte ziekte- en invaliditeitsverzekering betreft. Maar wat meer is, onze uiterst volledige aanvullende verzekering maakt het verschil. Bij ons geniet u van onder meer volgende voordelen:

- tot 888 euro geboortevordelen;
- tot 750 euro voor orthodontie;
- tot 500 euro voor tandimplantaten of stiftanden;
- tot 175 euro voor alternatieve geneeskunde;
- tot 80 euro voor brillen en lenzen;
- tot 75 euro voor alle vaccinaties;
- tot 60 euro voor kampen en lidgeld sportclub;
- tot 25 euro voor voetverzorging;
- en nog zoveel meer!

**Aansluiten is heel eenvoudig.
Bel ons gratis nummer:
0800-179 75 en wij doen de rest.**

Het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds heeft kantoren in heel Vlaanderen.